

NR 4716

CEDOC
FONS
A VILADOT

Nº 3

BUTLLETÍ

juny 69

(ús privat)

LA VAGA DE LA FAM A BARCELONA

(3-17 juny 1969) .

1912-1913

1912-1913

UNA PARAULA DE PRESENTACIO

Aquest recull és pràcticament monogràfic: es centra en els esdeveniments que ha viscut la nostra comunitat diocesana durant dues setmanes i que han quedat pol·l·aritzats en bona part entorn d'una vaga de la fam de sis sacerdots del bisbat, en solidaritat amb un gest semblant de cinc sacerdots del País Basc.

Té tres parts: una relació dels fets, un aplec de documentació i un conjunt de reflexions a què ha donat lloc la situació d'aquests dies en diversos grups de cristians. Conviden a una lectura serena, reflexiva, cristiana.

o o o

Es constata, aquests dies, una manca d'informació; millor dit: el seu caràcter unilateral.

Per exemple: la premsa local ha anat publicant unes notes breus sobre els fets (la vaga de la fam, les trobades comunitàries) però no ha enfondit gens en les motivacions; no ha ajudat els lectors a comprendre el sentit i l'abast d'uns fets poc corrents. No és estrany que la majoria de gent s'hagi quedat en el terreny de l'anècdota. En algunes d'aquesta informació formava part, intencionadament, dels "Sucesos". Algun periòdic hi ha dedicat comentaris francament desorientadors.

El dejuni dels sis sacerdots ha estat un gest que interpel·lava públicament tota l'Església espanyola —jerarquia i fidels, clergat i laicat, en parti-

cular l'Església diocesana-- davant una situació greu. No era un moviment anti-ningú: era un crit desesperançat que apel·lava a l'esperança. La premsa no ha ajudat a interpretar-lo. Els documents fets públics pel Sr. Arquebisbe tampoc. Es de doldre que hagin optat pel camí simplificador de desautoritzar el fet sense aprofundir en els motius. Els documents que intentaven dir el què i el per què d'aquest gest no han aparegut ni resumits a la premsa; se'ls ha relegat al silenci. Monopoli de la informació, unilateralitat, autodefensa, deformació, condemna. Aquesta no és la imatge de l'Església que dibuixen els documents conciliars.

Es constata que la nostra comunitat diocesana s'evalua i no gosa mirar de cara els problemes reals. Hem celebrat el Corpus, dia de l'amor fraternal i la festa del Sagrat Cor, enguany tan commemorada. Però problemes greus queden sense resposta i es resisteix a abordar-los serenament i profundament quan un crit punyent (un dejuni de sis sacerdots, en aquest cas) ens els presenta davant els ulls. Aleshores s'apela al silenci, es prohibeix (o es demana insistentment) llegir notes o documents i fer comentaris, es recomana i aconsella que descarreguem en Déu totes les nostres preocupacions. Mentrestant ens llegien a cada missa que el Mestre acull publicans i pecadors i busca la dracma perduda i l'ovella esgarriada.

o o o

Aquest aplec no potén pas de redreçar la situació descrita, només faltaria! És un mitjà pobre, de difusió massa limitada. Vol suplir la manca d'in-

formació i la deficiència de les reflexions públiques, fent sentir altres veus. Vol ser com una crida a una reflexió cristiana lúcida i serena. Vol ser com un avenç del que tots desitgem: una Església que emprengui de manera pública i seriosa, dialogant fraternalment a la llum de la Paraula, la revisió dels problemes greus i urgents que afecten la nostra convivència eclesial.

EL PENSAMIENTO DEL PAPA DIRIGIDO A ESPAÑA

En el momento de destacar hechos o palabras, acreedores a una atención más relevante por parte de la opinión pública a causa de su previsible repercusión o de su posible trascendencia, uno no puede menos de detener hoy, desde nuestra situación peninsular, la mirada sobre algunos párrafos del importante discurso pronunciado por Paulo VI ante los cardenales con motivo de su fiesta onomástica —Giovanni Battista Montini— y del VI aniversario de su elevación al pontificado: me refiero a la parte del discurso dedicada a España.

Los lectores atentos y sensibles sabrán apreciar —que una estimación aproximativa de las palabras del Papa demanda algunas condiciones: la situación del pensamiento de Paulo VI dirigido a España dentro del contexto de todo el discurso, y un análisis de sus frases al objeto de apreciar debidamente las afirmaciones fundamentales en medio de los numerosos artífices que las perfilan o las protegen.

Por un lado, efectivamente, es preciso leer y - meditar las palabras de Paulo VI en el contexto de todo un discurso que nos invita a considerar algunas de las cuestiones más serias que afectan a la vida - de la Iglesia y del mundo, así como de sus mútuas relaciones, y que sitúa los problemas de la conviven - cia eclesiástica española junto a la atención que - despiertan situaciones concretas de índole muy diver - sa, como el Vietnam, Nigeria, el Oriente Medio, La - tinoamérica, Europa oriental, Africa. Y por otro es indispensable hacer más comprensible el contenido - del texto del Papa por medio de un análisis detenido, a fin de poder descubrir las motivaciones que posible - mente justifican el pensamiento que a España dirige. Es un pensamiento "de paternal afecto", "no exento de cierta aprensión". Y los destinatarios menciona - dos explícitamente son los "venerados hermanos en el orden episcopal", los sacerdotes, el mundo obrero , los jóvenes, todo el pueblo de "aquella amadísima nación".

En el desarrollo del pensamiento pontificio di - rigido a España es posible distinguir los puntos si - guientes: 1) la existencia de situaciones que están en el origen de algunas intemperancias; 2) algunos - factores que dicen relación con aquellas situaciones; 3) las responsabilidades que de la constatación de esta realidad derivan para la misión de los obispos; 4) la responsabilidad que atañe al estamento sacerdo - tal.

(J. Bigordá. El Correo Catalán 25 junio).

EL PAPA PARLA D'ESPANYA ADREÇANT-SE ALS CARDENALS SOBRE
ELS PROBLEMES DE L'ESGLÉSIA I DEL MON A L'HORA ACTUAL

"Son motivo de espresión para nuestro corazón de padre y pastor las tensiones que, por un complejo de circunstancias, van agudizándose en algunos países. No es extraño a tales tensiones, según pensamos Nos, el retraso en el reconocimiento de legítimas aspiraciones de la persona humana, como la libertad y la justicia, maduras en la conciencia contemporánea y capaces de crear un ambiente de serena y laboriosa colaboración entre las clases sociales.

"Nos formulamos ardientes votos con el fin de que, sobre todo en los países de antigua y arraigada tradición cristiana, los responsables de los asuntos públicos se sientan animados a poner en marcha todos los medios a su alcance para reforzar aquellas razonables aspiraciones y asegurar a sus pueblos un tranquilo y, a la vez, dinámico existir social.

"Un pensamiento de paternal afecto --agregó--, no exento de cierta aprensión, nos consentiréis de dirigir a España, a aquellos nuestros venerados hermanos -- en el orden episcopal, a los hijos, queridísimos entre todos, que el orden sagrado hace igualmente hermanos y colaboradores nuestros en el ministerio de la salvación, al mundo obrero, a los jóvenes, a todo el pueblo de aquella amadísima nación.

"Ciertas situaciones no dejan a veces indiferentes a aquellos hijos nuestros y provocan intemperancias -- que no pueden ciertamente encontrar suficiente justificación en el ímpetu de una ardorosa exuberancia, pero que pueden, sin embargo, sugerir por lo menos una amplia comprensión.

per les 2. Informen breument de la conversa amb Mons. Torrella i amb el Dr. González. S'acaba la trobada - amb la lectura d'un fragment de St. Pau: 1 C 3,1-9.

A la tarda es reuneixen, per primera vegada, el Dr. González Martín amb els bisbes auxiliars i els vicaris episcopals. No se'n té informació.

També aquella mateixa tarda, tres membres de la "Comissió Assessora de Pastoral Diocesana", consta - tant que, a desgrat dels esdeveniments viscuts (i en contra de la regularitat quinzenal prevista), - aquesta Comissió Assessora no s'havia reunit més des del dia 4 de març, presenten respectuosament la seva dimissió al Dr. González Martín.

A les 8 del vespre té lloc una Assemblea que dura fins a les 11. Hi assisteixen uns 350 sacerdots i seglars. A la primera part, cadascú fa propostes i explica les seves reaccions i els seus suggeriments. Després d'una estona de descans es mira de concretar més les coses. Es constata que el gest religiós i profètic dels sis sacerdots ha produït en els assistents i en molts d'altres una reflexió i un aprofundiment en el mateix sentit; que l'actual Arquebisbe no es mostra apte per encarrilar la situació que viu el Bisbat, sinó que l'agreuja amb les seves intervencions. Es decideix fer una nova assemblea, de pregària, demà passat, dimecres.

DIMARTS, 10 DE JUNY

A la tarda té lloc un acte a l'església de Santa Maria del Mar en què parlen el Sr. Santiago Udina i el Dr. González Martín. Es tracta de la inauguració de les solemnitats en honor del Sagrat Cor de Jesús.

Mossèn Ventosa els va manifestar el seu "desacord, com a rector de la casa", però els va atendre cordialment. Al llarg de tota la seva estada els anava a veure amb la mateixa cordialitat i naturalitat; va tenir cura que se'ls portés els matelassos i la roba adient i que tinguessin aigua i sucre. El Sr. Rector no va sortir de la casa - aquells dies. Va rebre --tant ell com els porters del Seminari-- moltes telefonades i cartes insultants.

Cap a les quatre de la tarda, el Dr. Ramon Torrella, bisbe auxiliar, va anar a veure els sis sacerdots per encàrrec del Dr. González Martín. El diàleg va ser pobre i no va aprofundir en les causes reals ni en el sentit profund del seu dejuni.

Cap a les cinc de la tarda comencen a circular uns fulls multicopiats en català i en castellà --"Sentit del nostre gest"--, reproducció textual del que havia estat tramès al Dr. González. Aquest document explica els motius i el sentit del dejuni que fan els sis sacerdots al Seminari.

Al vespre hi ha una primera trobada d'una trentena de persones per tal de reflexionar sobre la situació produïda per la decisió dels sis sacerdots.

DISSABTE, 7 DE JUNY

Cap a les 11 del matí el Sr. Vicari episcopal de sacerdots, Mossèn Joan Batlles, va a veure els sis sacerdots al Seminari per conversar-hi amicalment. Seguirà aquestes visites cada dia, fins que en surtin.

Cap a les 5 de la tarda el Dr. Ramon Torrella torna a visitar els sis sacerdots per encàrrec del Dr. González Martín: els ordena que surtin de seguida del Seminari. No hi ha diàleg sobre el fons de la qüestió.

RELACIO DELS FETS ^x

DIMARTS, 3 DE JUNY

Davant les notícies que arriben del País Basc (1), després d'haver assistit, a Madrid, a un judici i d'haver rebut notícies directes per escrit, madura en alguns sacerdots de Barcelona la decisió de fer un gest de solidaritat: un dejuni voluntari.

Aquesta decisió personal és comunicada en particular a alguns companys per parlar-ne conjuntament i, en algun cas, per demanar-los si hi volen participar. Les consultes són ben poques.

DIVENDRES, 6 DE JUNY

A la una del migdia dos sacerdots lliuren a D. Santiago Calvo, "capellán" del Dr. González Martín, una carta que acompanya un document escrit a màquina: "Sentit d'un gest" (2). El Dr. González, diu el seu "capellán", està ocupat i no els pot rebre. Li demanen que li lliuri la carta abans de dinar.

A la mateixa hora, sis sacerdots anaven a l'enfermeria del Seminari Conciliar del carrer de la Diputació per començar-hi un dejuni voluntari, pensant que aquelles dependències, aïllades de la resta de la casa, eren el lloc més adient per retirar-se. Un d'ells anava a informar-ne de seguida el Sr. Rector de la casa, Mossèn Joan Ventosa, a comunicar-li els motius que els movien i a pregar-li que no deixés pujar ningú a veure'ls, perquè volien evitar una publicitat que vingués a desfigurar el sentit religiós del seu gest.

(x) Els xifres entre parèntesi remeten als Documents

En un grup de parròquies és llegida una homília escrita. En un altre grup són fetes unes pregàries dels fidels adients.

DILLUNS, 9 DE JUNY

Cap al migdia té lloc una trobada de sacerdots i alguns seglars. Es parla dels fets. Es decideix anar al pati del Bisbat a fer-hi una hora de silenci religiós. Es decideix igualment que aquell mateix vespre hi haurà una assemblea de més durada.

De 1 a 2 té lloc el silenci al pati del Bisbat. Hi ha uns 350 assistents: la meitat, aproximadament, sacerdots i religiosos. Un full explica el sentit de l'acte: "El sentit del nostre gest" (4). Una mica abans de tres quarts de 2 pugen quatre sacerdots, un religiós i un laic a parlar amb el Dr. González Martín.

Primer els rep Mons. Ramon Torrella, bisbe auxiliar, i intenta dissuadir-los de veure el Dr. González Martín. Després d'uns minuts de conversa els rep el Dr. González Martín. Vénen a fer-li una triple comunicació: que s'adhereixen a les motivacions de fons que han empès els sis sacerdots a emprendre el seu dejuni; que tenen la convicció que la "Nota" del Dr. González publicada a la premsa del diumenge és una prova més de l'absència real de diàleg i ve a confirmar, així, els motius que han empès els sis sacerdots i que han explicat en el full multicopiat; que s'estén entre molts nuclis la impressió que, si no se sent capaç de donar senyals objectius d'unitat i reconciliació, hauria de pensar en dimitir. El Dr. González els respon que recull aquestes reflexions; que ell té la seva consciència; que ell i nosaltres - "tenemos el mismo superior: acudan a él".

Els que han pujat baixen quan falten pocs minuts.

Cap a les nou del vespre es presenta el Dr. González Martín acompanyat del bisbe auxiliar Mons. Ramon Daumal. El Dr. González Martín ordena els sis sacerdots que surtin del Seminari ("formalmente les invito"). Mons. Daumal es limita a fer de ressò d'algunes paraules del Dr. González. No hi ha diàleg sobre el nus de la qüestió: el Dr. González els diu que no es tracta de pensar, sinó de sortir. No els parla de cap nota ni de cap comunicat a la premsa.

El Dr. González Martín i Mons. Ramon Daumal surten del Seminari cap a dos quarts de deu del vespre. Després va saber-se que cap a les 10 els diaris ja tenien la "Nota del Arzobispo sobre los sacerdotes reclusos en el Seminario" que havien de publicar l'endemà.

DIUMENGE, 8 DE JUNY

Tots els diaris locals publiquen en requadre destacat una "Nota del Arzobispo sobre los sacerdotes reclusos en el Seminario" (3). Sabem que el Vicari episcopal de sacerdots no sabia res d'aquesta nota i que no havia parlat encara amb el Dr. González Martín sobre aquest afer.

El diari "La Vanguardia española" publica així mateix una fotografia en què apareix el cardenal Tisserant, el Dr. González Martín i nombrosos "Caballeros del Santo Sepulcro" amb els hàbits corresponents. La vigília havia tingut lloc a la Catedral una cerimònia de "oruzamiento".

En algunes esglésies i en algunes misses és llegit el document "Sentit d'un gest" i a l'homilia i a la pregària dels fidels hom fa referència als esdeveniments d'aquests dies.

Hi assisteixen el Dr. Modrego, antic arquebisbe de Barcelona, el Sr. Bisbe de Colofón i els quatre bisbes auxiliars.

DIMECRES, 11 DE JUNY

A dos quarts de 9 del vespre té lloc una assemblea de pregària en una església cèntrica de gran cabuda. Hi ha més d'un miler d'assistents: sacerdots, religiosos, seglars de totes les edats.

L'assemblea comença amb el record dels fets d'aquests darrers dies: el dejuni dels sis sacerdots, la trobada del dilluns, l'anada al pati del Bisbat, l'assemblea de dilluns al vespre.

Es dóna informació, a més, sobre diversos actes que han tingut lloc de cara a cercar una acció pastoral concertada: el Fòrum de sacerdots dels dies 5 i 6 de març, dues reunions semblants de laics, el treball dels "Sectors pastorals".

Es llegeix també el resultat d'una vetlla de pregària d'un grup de cristians, s'informa de la dimissió dels tres membres de la "Comissió Assessora de Pastoral Diocesana"; és llegit un full --"El final del nostre gest" (5)--, que serà distribuït abans de sortir i que explica els motius del dejuni, la solidaritat amb els pobres, els senzills i els maltractats i l'esperança en la fraternitat cristiana.

La segona part de l'assemblea consisteix en la celebració de l'eucaristia amb l'homilia corresponent. Nombrósos fidels de tota condició hi participen també cobregant. Si a la primera part (d'informació) el clima ha estat d'atenció i silenci plens de respecte, a aquesta segona és plenament de pregària comunitària.

Un cop acabada l'assemblea, un centenar dels qui hi havien assistit --joves en la seva gran majoria-- s'arriben fins a l'exterior del Seminari tot pregant. Eren les 10 del vespre.

Mes tard (cap a quarts d'11) els sis sacerdots van sortir normalment i se'n van anar a les seves cases.

DIJOUS, 12 DE JUNY

Els diaris locals publiquen una nota que emana de l'oficina de premsa de la Capitania General de la VI Regió Militar, de Burgos, la qual dóna compte que els cinc sacerdots bascos que van emprendre la vaga de la fam han estat condemnats: 2 a 12 anys de reclusió i 3 a 10 anys de presó (6).

Cap a les 11 són tancades les portes del Bisbat, de la Catedral i del Claustre. Per entrar a les oficines cal trucar i explicar-ne el motiu al porter. Forces de la Policia armada i de la policia secreta es veuen per tota la plaça. A dintre del Bisbat tenen lloc uns fets molt desagradables: el Sr. Vicari episcopal per al món obrer és empès violentament per dos empleats seglars de la casa (7). Per fi aconseguix fer entrar tres senyores que tenen concertada una visita amb el Dr. González Martín.

A les 8 del vespre té lloc, a la Catedral, una missa concelebrada per commemorar la festa del Sagrat Cor de Jesús que es celebra l'endemà. Hi assisteixen 8 bisbes: Dr. González Martín, els 4 auxiliars, el Dr. Modrego i el bisbe de Colofón. El Dr. González Martín hi pronuncia l'homília.

DIVENDRES, 13 DE JUNY

Els diaris del dia publiquen una "Nota" de l'Oficina de premsa del bisbat (8), que dóna la seva versió sobre els fets de la vigília.

Circula multicopiat un text —"Carta oberta a l'opinió pública"— que emana de persones afins als anomenats presos polítics i que dóna també l'explicació dels fets (9).

A dos quarts de 12 té lloc un altre acte solemne al Tibidabo en honor del Sagrat Cor: una missa concelebrada presidida pel Dr. González Martín.

DISSABTE, 14 DE JUNY

Han estat convocats precipitadament al Bisbat de 11 a 12 els arxiprestos de Barcelona (la convocatòria la va fer la vigília, per telèfon, el Secretari de Càmera, Dr. Ros, sense dir-ne l'objecte). Una empleada de Secretaria els dóna uns exemplars multicopiats d'una "Comunicación a los sacerdotes" signada pel Dr. González Martín. Es tracta --diu l'empleada-- de fer-la arribar a tots els sacerdots de cada arxiprestat.

Els diaris del vespre reproduïxen íntegra aquesta "Comunicación" (10).

Aquell mateix vespre uns seglars duen exemplars de la "Comunicación" a algunes parròquies de ciutat i de fora. En algun cas fins i tot diuen que ha d'ésser llegida a les misses de l'endemà.

Sabem que el Sr. Vicari episcopal de sacerdots no estava al corrent de la convocatòria dels arxiprestos ni de la "Comunicación a los sacerdotes".

DIUMENGE, 15 DE JUNY

Els diaris del matí reproduïxen també en lloc destacat la "Comunicación a los sacerdotes".

Informen, també, que el Dr. González Martín va marxar ahir a la tarda cap a Madrid i Segòvia.

A les homilies i a les pregàries dels fidels de moltes esglésies es fa al·lusió a la situació que viu l'Església local. En algunes es llegeixen documents i altres escrits que han anar circulant multicopiats aquests dies.

DIMARTS, 17 DE JUNY

A les 8 del vespre té lloc una celebració eucarística a la parròquia de St. Vicenç de Sarrià, commemorativa del centenari del naixement del Cardenal Vidal i Barraquer. Al fulletó que és distribuït als assistents com a recordatori s'apleguen una pila de textos del cardenal Vidal que posen de manifest tres aspectes de la seva personalitat i de la seva acció que han estat glossats en dies anteriors per diversos conferenciants i que coexisteixen sempre, en el cardenal, amb un gran respecte pel poder constituït: el seu caràcter de bisbe, aprop del seu poble; la seva defensa constant de la llibertat de l'Església en l'exercici de la seva missió específica; la seva gestió continuada i inasistent a favor de la pau (11).

II. TEXTOS I DOCUMENTS

1

SACERDOTES VASCOS EN "HUELGA DE HAMBRE"

Un grupo de sacerdotes vascos inicia una "huelga de hambre"; conscientes de que al encerrarse para ello crean una nueva situación de incomodidad, que sólo podrá ser aceptada y resuelta si se llega a comprender el dolor y la angustia que sufre nuestro pueblo. Su "huelga de hambre" quiere ser un grito de protesta, de lucha en favor de los oprimidos de nuestro pueblo; quiere ser un complemento a la voz, todavía muy insuficiente, de la Jerarquía.

1. Los derechos humanos más elementales siguen siendo conculcados. Los ciudadanos, detenidos, perseguidos, torturados; se ven obligados a huir o son detenidos indefinidamente y condenados, al fin, por unos tribunales entregados a los intereses del régimen vigente.

2. A raíz de los conflictos laborales de A.H.V., B.W., C.C. Naval, etc., más de un centenar de obreros pasaron por las celdas de la Comisaría. Muchos de ellos han sido despedidos de sus puestos de trabajo y otros se encuentran en la prisión provincial de Basauri en espera de juicio.

3. Somos testigos de cómo la "búsqueda y captura del hombre" se ha recrudecido de forma alarmante: detenciones a tiros, torturas increíbles, retenciones en la Comisaría por más tiempo del legal...; con el agravante de tildar como bandoleros y vulgares criminales a quienes luchan por una opción política legítima.

4. El régimen vigente realiza hoy un nuevo crimen sirviéndose de unos Tribunales militares, quienes en virtud de la ley de "Terrorismo y Bandidaje" pueden imponer fácilmente condenas elevadas e incluso la pena capital.

5. A los acusados se les niega muchas veces la posibilidad de entrevistarse con los abogados defensores. A éstos, a su vez, sólo se les concede 4 horas para examinar el sumario y preparar la defensa.

6. Nuestros pueblos, fábricas, iglesias, lugares de diversión, etc., sufren la presencia de infinidad de "chivatos", pagados por la policía, restringiendo la gente al máximo límite sus conversaciones.

7. La T.V.E., prensa, radio y demás medios de información tergiversan sistemáticamente estos hechos, facilitando informaciones falsas, cuyo fin es apoyar al régimen establecido. Bien se guardan de ocultar todo lo referente a las torturas, malos tratos, abusos de la autoridad, etc. Ello no es de extrañar, puesto que todos los medios de información sufren un severo control de la clase en el poder y los responsables máximos de dicha información están gustosamente vendidos al mismo.

Por todas estas razones nuestro pueblo vive bajo el imperio de un auténtico TERRORISMO, pues, aparte de verse privado de los derechos más elementales, sufre la amenaza constante de las torturas policiales. De aquí que es el mismo pueblo quien tiene sobrados motivos para aplicar al estado actual la ley de "Terrorismo y Bandidaje".

En vista de esta situación progresivamente represiva, muchos hombres de buena voluntad, laicos y clérigos, han expuesto de forma variada sus protestas y rei

vindicaciones ante las autoridades civiles y eclesiásticas, tan íntimamente colaboradoras, por escrito, manifestaciones, huelgas, etc. Todos estos intentos, aparte de no conseguir plenamente sus objetivos, han visto recrudecerse la represión.

La "helga de hambre" de los sacerdotes voluntariamente encerrados para ello quiere ser una condena rotunda de esta situación de injusticia establecida y un apoyo a las siguientes peticiones:

1. Al Ministerio de Justicia, que suprima la ley de "Terrorismo y Bandidaje", así como las Jurisdicciones militares especiales.

2. A la Cruz Roja Internacional, que abra una investigación sobre nuestros torturados.

3. A la O.N. U., que constate las violencias ejercidas y las condene de acuerdo con la Declaración de los Derechos humanos.

4. A Monseñor Cirarda, Administrador apostólico de Bilbao, que determine claramente la opresión y violencia que sufre nuestro pueblo y haga una llamada al pueblo cristiano denunciando las actuales torturas policiales..

Bilbao, en las oficinas del Obispado,
a 14 horas del 30 de mayo de 1.969.

EL SENTIT D'UN GEST

1. Les notícies que arriben, fa mesos, del País - Basc reflexen la deterioració progressiva d'una situació que es fa més alarmant cada dia que passa i que no més molt pàl·lidament apareix als grans medis normals de difusió.

Per denunciar-ho públicament un grup de sacerdots començava una vaga de la fam el dia 30 de maig a les oficines del Bisbat de Bilbao.

Tres dies després eren detinguts per ordre d'un jutge militar.

2. Després d'haver-hi reflexionat madurament i d'haver-nos preparat espiritualment, un grup de sacerdots de Barcelona ens hem aplegat avui al nostre Seminari per iniciar, també nosaltres, una vaga de la fam.

Ens hi ha decidit el desig de mostrar de manera palpable la nostra solidaritat amb els sofriments del Poble i de l'Església bascos; més concretament: la nostra comunió amb els motius que van impulsar el gest dels sacerdots de Bilbao.

La seva situació és, també, la nostra, encara que les manifestacions concretes no siguin aquí tan greus ni la presa de consciència tan explícita. Perquè constatem igualment a casa nostra una informació deficitària i deformada, els mals tractes infligits als detinguts en els interrogatoris de la Policia, l'equiparació dels presos polítics a presos per delictes comuns, l'existència de Jurisdiccions especials, la repressió

sistemàtica de tantes aspiracions i tants drets legítims del món intel·lectual i, molt especialment, del món obrer.

3. Com ells sofrim també en la nostra consciència cristiana per l'escàndol dels petits (Lc 17,2) davant una Jerarquia (i una Església) espanyola que es manifesta pràcticament insensible als sofriments concrets de tants homes i dones del nostre poble, còmplice dels poders que els oprimeixen (amb el seu silenci persistent i la perseverança en uns gestos públics anacrònics, anticonciliars i, avui, senzillament provocadors) (1), sistemàticament arreglerada al costat dels poderosos -- (quan hi ha prou motius evangèlics no solament per distanciar-se'n silenciosament, sinó fins i tot per denunciar els seus abusos de manera pública i valenta, a imatge del Baptista: Mc 3,18).

Com si no fos ungida amb el mateix Esperit del Senyor "per anunciar la bona nova als desventurats, per predicar als captius la llibertat i als cecs el recobrament de la vista, per posar en llibertat els oprimits i proclamar un any de gràcia del Senyor" (Lc 4,18-19), la Jerarquia (i l'Església) espanyola no sap (o no vol) dir amb els fets que "les joies i esperances, les tristesses i angoixes dels homes d'avui, els pobres sobretot i dels que sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristesses i les angoixes dels deixebles de Crist" (Gaudium et Spes, nº 1). I així --ens dol haver-ho de dir tan crument-- no és de manera eficaç -- "signa i salvaguarda de la transcendència de la persona humana" (G.S. nº 76), esperança per als qui sofreixen, "signe de salvació" per al nostre món concret (G.S. nº 43).

4. Així, la nostra situació eclesial és d'una gra-

vetat tan extrema que no ofereix humanament cap esperança. Els "canals normals" d'actuació que es troben a les mans d'un simple prevere es mostren ineficaços per redreçar-la. Es més: en aquest moment nosaltres ja no esperem ben res de declaracions col·lectives a la Jerarquia o a l'opinió pública, de preses de posició verbals a l'homília del diumenge, de visites a "l'autoritat eclesiàstica corresponent", de gestios particulars d'un bisbe.

Però, cristians com som, esperem "contra tota esperança" (Rm 4,18) i creiem encara, com Abraham, en el "Déu que fa reviure els morts" (Rm 4,17): "nosaltres, que creiem en aquell qui féu ressuscitar d'entre els morts Jesús, Senyor nostre" (Rm 4,24), estem plenament convençuts "que allò que ell ha promès és prou poderós per accomplir-ho" (Rm 4,21).

I així, vivim en la nostra Església espanyola d'avui, talment Abraham a la terra promesa, "com en una terra estrangera, habitant en tendes" (He 11,9). I des d'aquesta nostra pobresa ens hem decidit a emprendre un de juní, gest exclusivament religiós i humanament pobre, conscient que el poder de Déu "es manifesta plenament en la feblesa" (2 Cor 12,9).

5. Com la vaga de la fam dels sacerdots bascos, i fent nostres les seves mateixes paraules, el nostre gest "vol ser una condemna rotunda d'aquesta situació d'injustícia establerta" i un suport a les seves quatre peticions al Govern espanyol, a la Creu Roja Internacional, a la O.N.U. i a Monsenyor Cirarda, Administrador apostòlic de Bilbao.

Demanem al nostre Sr. Arquebisbe (i a la Conferència episcopal espanyola) que s'informi directament de la situació de l'Església al País Basc i que n'informi

clarament a la nostra Església diocesana.

Demanem al nostre Pastor de l'Església de Barcelona, als Pastors de les altres Esglésies germanes de les terres espanyoles i a la mateixa Conferència episcopal espanyola que denunciïn públicament de manera concreta i realista, valenta i inequívoca, quines violacions de la persona humana de les denunciades genèricament al nº 27 de la Constitució pastoral "Gaudium et Spes" s'estan cometent actualment per l'Estat espanyol.

Barcelona (Seminari Conciliar),
a la 1 de la tarda del dia
6 de juny del 1969. Divendres
després de Corpus

-
- (1) Aquesta situació general de l'Església espanyola es reproduïx a escala local. Només un exemple de darrera hora: el nostre Sr. Arquebisbe era, el dia 31 de maig al "Cerro de los Angeles", on participava de manera destacada a la "Renovación de la Consagración de España al Sagrado Corazón de Jesús" (seguida d'una pregària dels fidels en català, gallec, basc i castellà); l'endemà mateix es trobava a Barcelona i participava, des de la tribuna presidencial, al "Desfile de la Victoria".

NOTA DEL ARZOBISPO
SOBRE LOS SACERDOTES RECLUIDOS EN EL SEMINARIO

1. El pasado viernes, día 6, a las 13 horas, fue entregada al secretario del Sr. Arzobispo copia mecánográfica de una carta de amplio contenido, firmada por un sacerdote de la diócesis, en nombre de otros, en la que se le anunciaba que varios sacerdotes empezaban en este momento una huelga de hambre en el Seminario diocesano, como signo que podían dar en un intento de corrección de los abusos, que, a su juicio, existen en determinados campos de la vida pública del país.

2. Efectivamente, a esa misma hora, entraron en el Seminario y ocuparon las dependencias de la enfermería, contra la voluntad del rector de dicho centro, quien les hizo saber que él no podía autorizar la acción emprendida.

3. Por la tarde del mismo día, el obispo auxiliar Monseñor Torrella, por encargo del Sr. Arzobispo, visitó a dichos sacerdotes para dialogar con ellos, en una reflexión, y conocer más a fondo las causas de su decisión.

4. El sábado, día 7, el mismo Monseñor Torrella les ha visitado otra vez para comunicarles también, por delegación del prelado diocesano, que debían salir del Seminario y reintegrarse a sus ministerios. No han obedecido. Horas más tarde el Arzobispo de la diócesis, acompañado del obispo auxiliar Monseñor Dau

mal, ha ido personalmente a hablar con ellos y después de escucharles, les ha invitado formalmente a que depongan su actitud, y salgan del Seminario. Se han negado a ello.

5. Respecto a los problemas que denuncian, el Arzobispo cree un deber de conciencia hacer saber a sus diocesanos lo siguiente:

a) Tanto él como los obispos auxiliares y los vicarios episcopales han recibido siempre todas las visitas que les han sido hechas por las personas interesadas por exponerles los diversos problemas que les afligen y han realizado ante las autoridades y organismos correspondientes múltiples gestiones;

b) Igualmente está dispuesto, conforme a su propio deber y dentro de las limitaciones que le impone la atención de todo el conjunto de la vida diocesana, a estudiar con sus sacerdotes los problemas existentes. Pero evidentemente no puede aceptarse que, por el método de la coacción y los hechos consumados, se pretenda arrancar de él o de sus órganos de gobierno, acciones o declaraciones que, por lo mismo, carecerían de autoridad al quedar privadas de la necesaria independencia que su ministerio exige;

c) Reconociendo la responsabilidad de los sacerdotes que nace de la caridad pastoral de su propio ministerio, no pueden sin embargo iniciar por su cuenta, atentos exclusivamente a su juicio personal y subjetivo, las acciones y procedimientos correctivos que ellos por sí mismos determinen;

d) En consecuencia, lamenta vivamente y no puede aprobar el proceder de dichos sacerdotes, y pide a los mismos que se incorporen a sus funciones ministeriales.

a la vez que ruego a toda la comunidad diocesana, que ofrezca sus oraciones al Señor para que la paz y la serenidad llenen en todo momento nuestros pasos y podamos ayudar al prójimo con toda verdad, justicia y caridad.

Barcelona, 7 de junio de 1969

o o o

4

EL SENTIT DEL NOSTRE GEST

1. El dia 30 de maig del 1969, un grup de sacerdots començava a les oficines del Bisbat de Bilbao una vaga de la fam per denunciar públicament la situació del seu país.

Al cap de tres dies eren detinguts per ordre d'un jutge militar. Poc després eren processats.

2. El dia 6 de juny, sis sacerdots de Barcelona iniciaven, al Seminari, una vaga de la fam

- . per solidaritzar-se amb els germans bascos;
- . per denunciar la mateixa situació, que es dona també entre nosaltres;
- . per denunciar, sobretot, l'escàndol "d'una Jerarquia espanyola" —que ens compromet a tots— "pràcticament insensible als sofriments concrets de tanta homes i dones ..., sistemàticament arrenclerada al costat dels poderosos, que no és, de manera eficaç, signe i

- . salvaguarda del caràcter transcendent de la persona humana (Gaudium et Spes, nº 76), esperança per als qui - sofreixen, signe de salvació per al nostre món con - cret (G.S. nº 43)".
- . per demanar al Sr. Arquebisbe de Barcelona (i als al - tres bisbes de les diòcesis germanes de les terres es - panyoles) informació clara de la situació de l'Esglè - sia al País Basc i una denúncia "concreta i realista, valenta i inequívoca" de les violacions de la digni - tat de la persona humana que s'estan cometent actual - ment pel Rèim espanyol.

3. El dia 8 de juny, ahir, una Nota del Sr. Arque - bisbe de Barcelona publicada per tota la premsa local

- . donava una informació unilateral i deformada d'aquests fets;
- . callava el pensament dels sacerdots, la seva intenció profunda i la situació de fons que denunciien;
- . es deturava en el procediment, acusant-los de coaccio - nar la Jerarquia;
- . reduïa l'afer a simple problemàtica de desobediència intereclesial;
- . s'autodefensava, afirmant que tant ell com els bisbes auxiliars i els vicaris episcopals han rebut i reben tota mena de comissions, fan tota mena de gestions i són òrgans oberts al diàleg.

4. Avui, dilluns dia 9 de juny, nosaltres, membres de l'Església de Barcelona, ens hem congregat, en silen - ci religiós, de 1 a 2 al pati del Bisbat

- . per significar la nostra comunió de fons amb el sentit i els mòbils que han portat els sis sacerdots a fer el gest que estan fent;
- . per manifestar al nostre Sr. Arquebisbe, de manera res - pectuesa però pública, la nostra disconformitat per

l'orientació i el to de la seva Nota publicada als diaris d'ahir;

- per demanar al Sr. Rector del Seminari, al Sr. Vicari episcopal de sacerdots i al Sr. Vicari episcopal del món obrer que manifestin aviat, d'una manera o altra la seva posició davant la Nota del Sr. Arquebisbe en tant que directament els afecta.

Barcelona, 9 de juny del 1969

o o o

5

EL FINAL DEL NOSTRE GEST

1. Quan el dia 6 de juny entràvem al Seminari per començar un dejuni voluntari i religiós, el nostre intent era denunciar el silenci continuat de la Jerarquia davant la transgressió dels drets fonamentals de la persona (drets d'expressió, d'informació, d'integritat física i moral, d'associació, etc.) tant a casa nostra com, més acusadament, al Poble Basco, bé al món intel·lectual, bé, de forma especial, a la classe obrera.

2. Estàvem convençuts, per altra banda, que el nostre gest no podia eliminar el mal de fons que afecta la nostra comunitat catòlica: el maridatge entre l'Església i el Règim espanyol. Però, esperant contra tota esperança, posàvem aquest signe de pobresa —una vaga de la fam— perquè l'Esperit pot sempre fer fructificar allò que és estèril.

3. El silenci de la Jerarquia s'ha trencat, un cop més, en sentit divers al que demanàvem: hem estat judicats públicament, se'ns ha tergiversat, amagant les causes del nostre gest, desaprovant el procediment.

4. Malgrat tot, pensem que el nostre dejuni ha estat una purificació per a nosaltres: creiem que la nostra fe ha augmentat i que s'ha intensificat la nostra comunió amb tota l'Església de Crist. Voldríem que fons més fonda la nostra fidelitat a l'Evangeli.

Fidelitat que vol dir servei a la veritat, amb fortalesa per pronunciar-la davant qui sigui; amb humilitat per sentir-nos simples servidors de la comunitat; amb un gran respecte per tots els gestos que, a l'entorn nostre, es puguin fer per mantenir-nos en el camí de cada dia.

Fidelitat que voldríem renovar de forma especial als més pobres i als més senzills, als perseguits, als maltractats, als qui veuen com es trenquen sovint a les seves mans els ideals d'un món més just i més fratern.

Fidelitat a la lluita diària, amb l'esperança d'un progressiu allibertament.

5. El nostre gest sortia del sofriment de cada dia i torna ara a la vida de cada dia. Això és el que hem vist clar que cal contínuament refer i travar amb un nou esforç i un nou compromís.

6. Per nosaltres, la vida de cada dia és una comunió de persones, que participen d'un mateix treball, d'unes mateixes angoixes i d'unes mateixes esperances, fins arribar a compartir, com un do, la mateixa fe de fills d'un únic Pare.

Es així com creiem que fem l'obra de l'Església. No pas creant superestructures cada vegada més allunyades de la gent. La nostra esperança, aquests dies de reflexió serena, fraternal i joiosa, han estat les comunitats senzilles dels nostres barris i altres comunitats de persones que volen establir llaços de fraternitat, densos de contingut humà i temporal, oberts en Crist a l'amor de Déu Pare. Aquesta esperança il·lumina la nostra vida avui i sempre.

7. A nosaltres ens va resultar vàlid el gest del nostre dejuni, tot i saber que, per a molts, podia resultar ambigu. Acceptem aquesta limitació i patim amb els qui no ens han entès.

8. Ha estat, en canvi, un signe encoratjador de comunió saber que una part del Poble de Déu, laics i sacerdots, ens ha acompanyat de molt a prop en el sofriment, la pregària, l'esperança i l'amor.

9. Igual que vam iniciar el nostre gest un dia - qualsevol, amb un sentit d'impotència i de pobresa, voldríem acabar-lo així mateix amb la mateixa actitud.

Seminari de Barcelona, 11 de juny 1969

o o o

6

CONSEJO DE GUERRA CONTRA CINCO SACERDOTES EN BURGOS

"... Terminado el consejo, el tribunal militar de liberó y, a la vista de las pruebas que constan en autos, no desmentidas durante la celebración del juicio y de las propias declaraciones de los acusados, dictó

sentencia en la que hace constar que en fechas no precisadas, pero que pueden señalarse entre los días 18 y 26 de mayo pasado, con unidad de criterio, mútuo acuerdo e impulsados por idéntica intención, se reunieron - en la casa de ejercicios de Begoña con el propósito y resolución que llevaron a la práctica de redactar y confeccionar una declaración escrita o manifiesto, cuyo téxto en castellano y vascuence elaboraron conjuntamente, mostrando todos su conformidad con el contenido del mismo.

Estima el Consejo que el escrito es falso en su contenido, tergiversado en su exposición, tendencioso en la forma y subversivo en su finalidad, ya que está en su contexto y redacción claramente dirigido a promover la rebeldía contra las instituciones básicas -Gobierno, Ejército, leyes vigentes y todo tipo de autoridad- y tendente a desprestigiar a los órganos del Estado, subvertir la paz social, así como incitar y promover acciones directas y violentas contra la unidad de la patria, estimulando el separatismo y desmembración de la nación.

Ha estimado el Consejo en su consecuencia que los procesados han incurrido en el delito de rebelión militar del artículo segundo, del decreto de 21 de septiembre de 1960, en relación con el 286, párrafo quinto - del Código de Justicia Militar, por lo que ha impuesto las penas siguientes: a los procesados J.N.N. y A.G.M., 12 años y un día de reclusión; a los procesados J.C. A.Z., J.C.U. y N.T.M., 10 años de prisión, con sus accesorias legales correspondientes, como autores de un delito consumado de rebelión militar..."

(La Vanguardia Española, 12 de junio
de 1969)

VIOLENCIA FÍSICA A UN VICARI EPISCOPAL

1. Dijous, 12 de juny de 1969: a primera hora - del matí les oficines del Bisbat comencen regular - ment el seu treball; no es veu cap cosa anormal: ni a dins, ni al pati, ni a la plaça, ni a la catedral.

2. Cap a les 11 fan la seva aparició, a la plaça, uns jeeps de la policia. Nombrosos agents de la policia secreta i de la policia armada patrullen per la plaça i pels carrers adjacents. Uns números uniformats de la policia armada es col.loquen a la porta d'entrada del Bisbat.

3. Cap a les 11 arriba el Sr. Arquebisbe. De seguida el seu familiar, D. Santiago Calvo, va a la catedral i ordena que siguin tancades les portes de l'església, del claustre i de la capella de Santa Llúcia. Fa tancar també la porta exterior, de fusta, d'entrada al pati del Bisbat.

4. Cap a tres quarts de 12 Mossèn Joan Carrera, vicari episcopal del món obrer, davant la situació anòmala, de la qual no havia rebut cap explicació, - agreujada perquè no es presenta cap visita al seu despatx, puja a parlar amb el Dr. González Martín. Li recorda que el Sr. Arquebisbe té concertada, per mitjà de la seva vicaria episcopal, la visita de tres - senyores que han de venir cap a tres quarts d'una. El Sr. Arquebisbe reafirma la seva voluntat de rebre-les.

5. Cap a tres quarts d'una, la Srta. Secretària de la Vicaria episcopal per al món obrer pregunta al porter si no s'ha presentat cap visita. El porter li respon que han vingut tres senyores; però que ell te

nia ordres de no deixar-les passar.

6. Davant aquest fet, surt Mossèn Joan Carrera, - vicari episcopal, i s'adreça a la porta. El porter li barra el pas físicament. Un altre empleat seglar del - Bisbat, el Sr. Crescencio Pérez, el subjecta i el so - tragueja amb violència. Defensant-se, Mossèn Joan Car - rera aconsegueix de fer entrar dues de les tres senyo - res que esperava; la tercera ha quedat fora perquè el porter ha tancat la porta. (Després entrarà també, grà - cies a les gestions de Mossèn Lluís Serrallach).

7. Les tres senyores són rebudes pel Sr. Arquebis - be Dr. González Martín. En surten profundament decebu - des i incompreses: l'Arquebisbe els ha parlat dels - seus propis sofriments i se'ls ha queixat, perquè ell ja fa tot el que ha de fer.

8. Té lloc una conversa molt sentida entre un al - tre vicari episcopal i tres dels bisbes auxiliars - (Mons. Guix, Daumal i Campmany): el vicari episcopal - se'ls queixa de la violència dins el Bisbat i de l'ac - tuació dels dos empleats seglars.

9. Les portes del Bisbat segueixen tancades: tot - hom ha de sortir per la portella, la qual torna a ser tancada immediatament. El porter es nega a deixar sor - tir els vehicles (cotxes i motos), que queden forçosa - ment a dintre; alguns pertanyen a sacerdots que viuen a fora de Barcelona. Uns sacerdots que ja havien pujat en un dos cavalls (Mn. Fèlix Miquel, el Dr. Gabriel So - là i un altre) i que es disposaven a sortir, es veuen obligats a fer marxa enrera, arraconar novament el cot - xe, baixar-ne i sortir a peu per la portella.

10. A 2 quarts de tres hi ha encara jeeps de poli - cia a la plaça i membres de la policia armada i de la policia secreta fan circular la gent que es detura a parlar, ni que es tracti dels grupets habituals que sempre hi ha aquella hora a la plaça.

ENTREVISTA DEL ARZOBISPO
CON TRES MUJERES FAMILIARES DE PRESOS POLÍTICOS

"El arzobispo tuvo, hoy por la mañana, noticias fidedignas de que, alrededor de mediodía, se concentrarían, dentro del patio de la residencia episcopal, gran número de personas para permanecer allí; al mismo tiempo se recibían comunicaciones telefónicas de personas de distintas ideologías que parecían estar dispuestos a enfrentarse con dichos manifestantes; - el señor Arzobispo dispuso que se cerraran las puertas del Arzobispado, para evitar una entrada tumultuaria, pero ordenó que se permitiera la entrada a tres señoras familiares de presos políticos, que le habían visitado la semana pasada y que tenía hoy con certada una visita.

El prelado recibió a dichas señoras poco después de las 13 horas, y conversó con ellas durante unos 35 minutos. Les expuso las gestiones que ha realizado - en su favor durante estos días, manifestando su comprensión por los sufrimientos que las afligen; les ha reiterado nuevamente sus sinceros deseos de seguir haciendo por ellos, como por todos los diocesanos - cuanto pueda, dentro de su misión pastoral en el conjunto de la diócesis.

Las oficinas del Arzobispado siguieron su trabajo normal durante toda la jornada"

(El Correo Catalán, 13 de junio)

CARTA OBERTA A L'OPINIÓ PÚBLICA

A causa de la manca deliberada d'informació dels mitjans de comunicació social -premsa, ràdio, televisió- ens veiem obligades a fer conèixer a l'opinió pública els motius que ens porten a adoptar aquesta actitud.

Els fets són els següents:

El passat dia 27 de maig un grup de familiars, coneguts i amics dels anomenats "presos polítics" demanaven ésser rebuts per D. Marcelo González, Arquebisbe de Barcelona, petició que els fou denegada. Malgrat tot els rep el Dr. Guix, bisbe auxiliar, el qual els fa saber que estudiaran els problemes plantejats.

El dia 3 de juny un grup de més de 50 persones, amb infants, demanen novament ser rebuts pel Sr. Arquebisbe; aquest els comunica, com és el seu fer, que no els rebrà en grup, sinó que rebrà una delegació. Pugen tres representants, les quals reben una vegada més del Sr. Arquebisbe la notificació que seran estudiats els fets. Parlant després amb Mn. Carrera, vicari episcopal per ambients obrers, el Dr. Torrella, bisbe auxiliar i el Dr. Serrallach, secretari del Bisbe, els és comunicat que se'ls donarà la resposta el proper dia 12 a la 1 del migdia.

El dia 12, en anar a rebre la resposta promesa el dia 3 es troben amb el Bisbat i la Catedral tancats: pels voltants patrullen les forces de la Policia Armada, que intenten dissoldre el grup format davant del Bisbat. Tres persones aconsegueixen introduir-s'hi, després de discutir amb el porter. I, per mitjà de Mn.

Carrera poden parlar amb el Sr. Arquebisbe, el qual - els fa saber que ha fet arribar dues cartes a mans de les autoritats, en les quals ha fet constar els problemes que se li havien exposat.

Tots aquests fets els han motivats:

- les detencions arbitràries
- els mals tractes en els interrogatoris
- les situacions humiliants dins la presó (no assistència als malalts, obligada convivència dels menors amb homosexuals, etc.)
- judicis ràpids, sense la possibilitat d'una bona preparació de la defensa.

Davant tots aquests fets clarament injustos es demana una actitud coherent i decidida del Sr. Arquebisbe; de no donar-se, demostra una tàcita conformitat amb els mitjans emprats fins ara.

Aquesta actitud no és el sentir d'un grup reduït de familiars dels actuals presos polítics que volen solucions particulars; és l'expressió de solidaritat de tots els que lluitem per acabar amb aquesta situació.

Per tot això demanem a tot el poble
 UNA TOTAL ADHESIO per a fer possible
 UNA AMNISTIA GENERAL

Barcelona, 12 de juny de 1.969

(Aquest document només pretén dir la veritat)

COMUNICACION A LOS SACERDOTES

Queridos sacerdotes:

La situación que estamos viviendo en nuestra Diócesis es grave. Me encuentro en condiciones de poder afirmarlo con más conocimiento de causa que cualquier otra persona particular.

Tengo el deber de advertirlo, consciente de mi responsabilidad y mis obligaciones, y lo hago con sincero amor a todos, con respeto al dolor que nos aflige a unos y a otros, y con la esperanza en Dios y en vosotros.

Nadie posee la "síntesis absoluta" de lo que hay que saber, decir u obrar, cuando se trata de ofrecer remedios eficaces y rápidos para el arreglo de situaciones colectivas complicadas, como consecuencia de múltiples causas y factores, que intervienen en su génesis y desarrollo.

A ejemplo de Cristo, humilde y paciente, nosotros los Sacerdotes debemos dar testimonio de nuestra caridad, sin acusarnos unos a otros, sin pretender poseer la exclusiva de los métodos y las soluciones.

Como educadores y maestros de la fe del pueblo, de todo el pueblo, que nos ha sido encomendado, constantemente se nos presenta la necesidad, que se convierte en obligación, de presentar a los hombres las perspectivas misteriosas de una relación con Dios, centrada en Jesucristo y en su Iglesia, en la que no se puede prescindir nunca de la humildad, de la aceptación de la cruz, de la caridad y de la confianza en el Señor, Padre de todos.

Nadie está libre de pecado. La paz que Cristo - quiso dejar a sus discípulos no es la del mundo, es la suya. Y ésta no puede lograrse si no es por caminos de oración y penitencia que nunca hemos de olvidar. Oración y penitencia íntima, propia, personal, sin la cual no puede haber conversión del corazón.

Os pido en nombre de Dios que en vuestras homilías de mañana, domingo, y en todas vuestras predicaciones y acciones, colaboréis positivamente, como - instrumentos fieles del Espíritu Santo, para que las almas de todos vuestros hijos, pues de todos sois padres en la fe, reciban consuelo, paz y fortaleza - cristiana para seguir su camino entre las pesadumbres y los gozos a que la condición humana nos somete a todos.

Leed para vosotros mismos y explicad a todos - las palabras llenas de luz que el Apóstol Pedro nos ofrece en la Epístola de este tercer domingo de Pentecostés: "Inclináos bajo la mano poderosa de Dios, para que a su tiempo os eleve. Descargad en El todas vuestras preocupaciones, porque El se interesa por vosotros. Sed sobrios, estad despiertos: vuestro enemigo, el diablo, como león rugiente ronda buscando a quién devorar. Resistidle firmes en la fe, sabiendo que por los mismos sufrimientos pasa la comunidad de hermanos vuestros, dispersa por el mundo" (5,6-10).

Todo esto que os digo en esta carta, la cual hago pública, es una invitación formal, más aún, un - ruego apremiante. No leáis notas ni documentos en los templos, ni hagáis comentarios que puedan turbar más a los espíritus. No rompáis la comunión con vuestro Obispo. Es la Iglesia la que puede verse dañada. Por mi parte, en unión con mis hermanos en el episcopado, y auxiliado con la reflexión de todos los Sacerdotes

de la Diócesis, estoy y estaré siempre dispuesto a examinar los problemas y a cumplir mis deberes pastorales. Pero la última determinación sobre el modo de cumplirlos me corresponde tomarla a mí o a mis Superiores.

Comparto los sufrimientos de todos, y especialmente de los Sacerdotes que se ven obligados a realizar su labor pastoral en difíciles condiciones. Pero insisto en que la gravedad de la situación de nuestra Diócesis nos pide ahora silencio, examen de conciencia y humilde plegaria. Que nadie se atreva a causar a la Iglesia de Cristo un daño irreparable.

Para todos mi bendición en el Señor.

Fdº : Marcelo González,
Arzobispo de Barcelona.

Barcelona, 14 de junio de 1969.

o o o

11

TEXTOS DEL CARDENAL VIDAL ' BARRAQUER

Volem que mireu el nostre Palau com la vostra casa pairal, com la vostra llar; desitgem que vinguen amb tota franquesa i llibertat a exposar-nos, amb les vostres alegries, els vostres sofriments, els vostres treballs, les vostres tribulacions. Procurarem consolar-vos, ajudar-vos si podem i, quan no puguem, sofrirem amb vosaltres i participarem de la vostra pena.

(Carta pastoral. Solsona 1914)

L'Església ha d'ésser i aparèixer lliure, sobre tot en la provisió d'alts càrrecs, i mai no ha d'anar del braç de l'Estat, d'un partit o d'un dictador, per ajudar o semblar que ajudi el desenvolupament d'una determinada política, que un poble o gran part del mateix considera contrària a interessos respectables i a aspiracions no reprovades per la moral o pel dret.

Es evident que un bisbe, per complir bé i lles tament amb el seu ministeri, ha de conèixer profundament l'idioma, els costums, la manera d'ésser i gairebé les persones de la seva diòcesi.

Una gran part dels fidels creuen que ni V.E. ni nosaltres no defensem davant del Govern i de la Santa Seu el que consideren els seus legítims drets com a cristians; i això pot perjudicar greument, ara i sobretot en el futur, la situació de l'Església en aquesta regió i la relació dels fidels amb els bisbes i amb la Nunciatura.

(Carta al Nunci. 1925)

La idea d'una gestió pacificadora no s'aparta de la meva ment. Escau tant amb la missió d'un bisbe d'estimar i procurar la pau!

El bon Jesús sempre la tenia en els llavis i en el cor i l'Església cada dia la posa en la boca del sacerdot com la millor preparació per consumir el Sant Sacrifici de l'Altar.

Amb un arranjament caritatiu i just es pot aconseguir molt més que amb la completa victòria de les armes, que deixa els esperits amargats, humiliats i poc disposats al perdó i a l'oblit. Per això m'ha produït profunda pena l'actitud d'alguns germans

nostres --en permetrà V.E. aquesta expansió confidencial-- declarant-se contraris a tota intervenció pacificadora, tan peculiar de l'Església, en detriment de la influència que estan cridats a exercir.

En aquestes circumstàncies, què vol V.E. que jo faci? Pel març vaig escriure, com V.E. ja sap, al generalíssim Franco i al senyor Negrín, demanant-los - que procuressin, per tots els mitjans possibles, la mitigació de la guerra i, si fos possible encara, la fi de la mateixa. No he rebut cap resposta. Li sembla prudent d'escriure de nou al generalíssim Franco i al Sr. President de la República, demanant el mateix? Seria millor fer una crida o al·locució als fidels? La Santa Seu em diu que no hi troba obstacle. Però jo hauria desitjat que aquesta iniciativa sorgís de qui té la màxima autoritat i així no pogués ésser titllada de parcialitat, ni discutida pels catòlics i persones de recte criteri. Prego a V.E. que es digni indicar-me el que cregui més convenient, i ho faré amb molt de gust.

(Carta al Cardenal Pacelli. 7 de novem. 1938)

Es proposen de restablir l'antic Concordat amb els arcaics privilegis i regalies de la Corona que tan funestes han estat per a Espanya ... és fàcil de preveure les serioses dificultats que el dret de presentació (dels bisbes) hauria de produir en el futur ... és dolorós que la Jerarquia eclesiàstica quedi seriosament compromesa, quan podia i devia quedar completament al marge, amb la qual cosa hauria incrementat el seu prestigi davant els actuals governants i no hauria quedat en mal lloc, com quedarà ara, el dia que aquesta situació, com totes les polítiques, canviï.

(Audiència amb Pius XII. 25 de nov. de 1939)

III. REFLEXIONS DIVERSES

HOMILIA LLEGIDA EN UN GRUP DE PARROQUIES DE CIUTAT

El nostre deure de pastors uneix els sacerdots - d'aquesta zona i els porta a fer un comentari a la - llum de la Paraula de Déu (i a completar la informa - ció) sobre el fet que un grup de sacerdots de Barcelo - na, reclosos al nostre Seminari, ha començat, fa dos dies, una vaga de la fam.

El sentit cristià que ha motivat el gest d'a - quests sacerdots és la solidaritat amb el poble i - l'Església bascos: l'han fet per sentir-se en comunió amb els motius que van impulsar les accions dels sa - cerdots de Bilbao.

Tal volta l'anunci d'aquest fet haurà escandalit - zat algú o li haurà causat perplexitat: cosa normal - en els actuals moments de tensió i d'informació defi - citària. No és la nostra intenció de judicar el fet , sinó de prendre consciència, tots plegats, del que - signifiquen certes actituds d'alguns laics i alguns - preveres dins la nostra societat si les mirem a la - llum de la Paraula de Déu que acabem d'escoltar.

Fixem-nos com el mateix Crist s'acosta al feble i al pecador per salvar la nostra indigència i donar - nos la plenitud de la vida de Déu. Tal com diem en un dels Cànons de la missa, "Crist anuncià als pobres la salvació, la redempció als captius i l'alegria als - afligits". Sant Joan és molt expressiu quan ens diu : "hem passat de la mort a la vida perquè estimem els germans": no és altra cosa que una repetició de l'ac - ció de Jesucrist, el qual es va lliurar a la mort per

donar-nos la vida.

L'Església té per missió única continuar l'acció - de Jesucrist i explicitar-la, no solament de paraula, - sinó amb fets. Hem vist com Crist salva el feble; per - tant, l'Església realitzarà la seva missió sempre que - estigui amb el feble, amb el pobre, amb el desvalgut .

Així l'Església, reunida sota la llum de l'Esperit Sant, actualitza l'Evangeli en la història quan proclama en el Concili Vaticà II aquest text: "Baixant a les conseqüències més urgents, el Concili inculca el respecte a l'home, de manera que cadascú consideri el seu proïame, sense exceptuar ningú, com un 'altre-jo' i tingui en compte sobretot la seva vida i els mitjans necessaris per a viure-la dignament, sense fer com aquell ric que no es va preocupar gens del pobre Llätzer. Sobretot als nostres dies és urgent l'obligació de fer-nos nosaltres mateixos proïame de qualsevol home i de servir-lo activament quan ens surt a l'encontre, tant si es tracta d'un ancià abandonat de tothom, com d'un obrer es - tranger abandonat injustament, com d'un exiliat, com - d'un infant nascut d'una unió il·legítima, víctima in - justa d'un pecat no comès per ell, com d'un infant que parla a la nostra consciència recordant-nos la veu del Senyor: 'tot el que vas fer a un d'aquests germans meus tan petits a mí m'ho féreu' (Mt 25,40).

"Per tant, tot allò que s'oposa a la mateixa vida, com són: homicidis de qualsevol gènere, genocidis, avor taments, eutanàsia, o el mateix suïcidi voluntari; tot allò que violi la integritat de la persona humana, com mutilacions, turments corporals o mentals, intents de coacció espiritual; tot allò que ofèn la dignitat huma - na, com condicions infrahumanes de vida, empresonaments arbitraris, deportacions, esclavitud, prostitució, trà - fic de blanques i de menors; també condicions ignomíni

ses de treball, en les quals els obrers són tractats com a simples instruments de guany, no pas com a persones lliures i responsables: tot això i d'altres fets semblants són certament ignomínies; mentre infecten la civilització humana rebaixen més aviat aquells qui així es comporten que no pas aquells qui sofreixen la injúria; i contradiuen en grau màxim l'honor del Creador" (Gaudium et Spes, nº 27).

Tots plegats, germans, no podem fer altra cosa que fer-nos conscients dels fets en un clima de pregària i cercar els camins de Déu no posant cap obstacle als impulsos que ens doni l'Esperit.

Reflexionem i preguem sobre tot això que us acabem de comentar.

(8 de juny de 1969)

o o o

HOMILIA LLEGIDA EL III DIUMENGE DE PENTECOSTES

Fixem-nos en les paraules amb què Lluc inicia la narració de l'evangelí d'avui: publicans i pecadors s'acosten a Jesús, fariseus i escribes critiquen: aquest rep pecadors i menja amb ells!

Aquests són els benpensants que apareixen al llarg de tot l'Evangelí: amb la seva actitud de seguretat en si mateixos i de satisfacció orgullosa ("us dono gràcies, Senyor...") i de menyspreu dels altres (que no són com els altres homes!); ells han alçat una barrera moral que voldrien veure convertida en barrera física: els dolents d'una banda i els bons de l'altra, escollits i beneïts de Déu, amb riqueses i tot!

No és pas aquesta, l'actitud de Jesús!: ell menja amb publicans i pecadors, es fa amb la gent senzilla i inculta, s'aplica les paraules d'Isaïas: "L'Esperit del Senyor és sobre meu, perquè m'ha ungit per a dur la bona nova als pobres; m'ha enviat a anunciar als captius l'alliberament i als cecs el recobriment de la vista, a posar en llibertat els oprimits, a promulgar l'any de gràcia del Senyor". (Lc 4,18-19).

I un altre dia, mentre "els fariseus i els escribes, murmurant, deien als deixebles: ¿Com és que menges i beves amb els publicans i pecadors? Jesús els respongué: No són els bons els qui tenen necessitat de metge, sinó els qui esta malalts. No he vingut a cridar justos, sinó pecadors, perquè es converteixin" - (Lc 5,30-32).

Aquestes paraules del Senyor comporten una triple lliçó: la nostra situació davant d'Ell és sempre de pobres, de pecadors (humilitat); el Senyor és enviat de manera particular als pobres i petits d'aquest món; voler separar-se dels altres, menysprear-los, considerar se superior i bo, etc., és apartar-se del Senyor: Ell, que acull tan bondadosament pobres i petits, increpa amb força els satisfets, els rics, els orgullosos.

Apliquem-nos-ho nosaltres, els cristians d'avui, els qui ens trobem ara aquí: com ens situem davant del Senyor? com ens considerem? Som potser benpensants satisfets, dels que menyspreem els altres i venim a buscar la benedicció de Déu per continuar satisfets: "us dono gràcies, Senyor...!"?

"Fixeu-vos en vosaltres, germans, els qui heu rebut la vocació, com no n'hi ha gaires que siguin savis en un sentit humà, ni gaires poderosos, ni gaires de família noble. Sinó que allò que hi ha de naci al món és el que Déu ha escollit per confondre els savis; allò

que hi ha de feble al món, és el que Déu ha escollit per confondre allò que és fort; allò que al món no té noblesa de família i ningú no en fa cas, és el que Déu ha escollit; allò que no és res, per desposseir allò que és; a fi que cap criatura humana no es gloriï davant de Déu" (1 Cor 1,26-29).

L'Església d'avui, com dels temps de Sant Pau, ha de seguir el camí de Jesús.

El perill que ens amenaça és de posar-nos de costat dels rics, els poderosos, els instal·lats, els benpensants; dels que diuen: tot va bé!, mai no haviem anat tan bé!, què volen tots aquests que es queixen?

No, no: també avui hi ha gent que sofreix: pobres, captius, oprimits, empresonats. I la seva veu no és escoltada. Ni tansols se sent! Perquè la cridòria dels altres no ho permet. Perquè diaris, ràdio, televisió, tants fariseus d'avui, els imposen silenci. Més encara: els presenten com a dolents.

I es pot produir una situació totalment contrària del que va ser la vida del Senyor: que l'Església -molts bisbes, molts sacerdots- es trobi voltada oficialment dels rics i satisfets, dels que manen i disfruten de la vida; mentre que els descontents d'aquest món, els pobres, no hi tenen accés. Massa sovint no són publicans i pecadors els qui s'acosten, sinó fariseus i escribes: pobres, captius, oprimits, empresonats són "els altres", els de fora: se'ls tanquen i tot, algun cop, les portes d'algun bisbat, no poden fer sentir la seva veu a la televisió ni als diaris -només faltaria!

Però la Paraula del Senyor és ben viva. Hi ha molts cristians i sacerdots que se la volen prendre

cruament: que prenen la defensa dels pobres d'aquest món i volen introduir-los en l'Església i volen que l'Església, que els bisbes, hi siguin més aprop. I això els porta a fer algunes coses que ens sobten, per què no hi estem acostumats.

Davant les tensions i malestars que per aquests motius es produeixen en l'Església de casa nostra, què farem nosaltres?: ens escandalitzarem? condemnarem? Mirem més aviat de comprendre'n els motius i de saber-ne bé els fets: per què es fa tot això? I, aleshores, aquell que estigui ben net, que tiri la primera pedra!

Avui ens acostem a Jesucrist en l'Eucaristia com a publicans i pecadors: només així tindrem accés a menjar el seu cos i beure la seva sang.

(15 de juny del 1969)

o o o

REFLEXIONS D'UN GRUP DE CRISTIANS DE L'EXAMPLA

El dia 10 de juny, dimarts, ens reunirem un grup de 80 cristians de la nostra parròquia amb esperit de reflexionar cristianament en un clima de conversió i pregària a la llum del fet-testimoni dels sis germans nostres tancats al Seminari el dia 6 de juny per començar-hi un dejuni voluntari i religiós.

Els reunits procedíem d'ambients diferents i érem representatius de totes les edats: matrimonis adults, matrimonis joves i de mitja edat, un grup ben nombrós de nois i noies, estudiants i treballadors, sacerdots. Hi havia tanmateix entre nosaltres un lligam comú: l'interès i la inquietud de viure a fons el cristianisme.

Gairebé tots els reunits formem part de grups cristians de reflexió o d'acció.

L'ordre de la nostra trobada fou aquest:

I. Exposició objectiva del fet del dejuni voluntari i de les motivacions que l'han produït.

Sentida de la trobada de sacerdots i laics i de l'estada silenciosa i religiosa al Bisbat el dia 8, dilluns, al migdia.

Sentit de la trobada de sacerdots i laics el mateix dia 8, dilluns, al vespre.

II. Reflexió cristiana del fet

a) Deixàrem ben clar que no volíem caure en la no gens evangèlica actitud de polemitzar sobre el fet o de jutjar amb els tòpics corrents el comportament de la Jerarquia. Volíem manifestar el ressò que el fet ha tingut en nosaltres i la inquietud que ens ha produït en preguntar-nos: ¿què fem nosaltres?

b) Creiem que les motivacions del gest dels 6 sacerdots són signe de fe autèntica a l'estil de la fe d'Abraham: "esperar contra tota esperança" (cfr. l'escrit "Sentit del nostre gest" on exposaven les seves motivacions). Per tant hem valorat el fet des d'una perspectiva directament religiosa que per a la majoria de nosaltres ha estat plenament vàlida, en comprovar que els nostres germans ens donen el seu testimoni de fe no tant amb paraules com amb el llenguatge de la seva vida: s'han exposat. Veiem aquest gest en la línia dels no violents: Gandhi, Luther King, Helder Cámara i d'altres.

c) Creiem que aquest gest, perquè és exposat, és una denúncia efectiva de la situació de l'Església

al nostre país, del silenci covard i vergonyós de tots: uns, la Jerarquia, perquè encobreixen la injustícia i les anomalies de les relacions Església-Estat amb l'amistat i l'acord públics entre ells; altres, la gran majoria de cristians, perquè defugim les exigències - compromeses de la fe amb un cristianisme deslligat dels fets de la vida, superficial i còmode.

III. Per això hem constatat que la vaga de la fam denuncia en nosaltres, els reunits:

a) La qualitat de la fe en un Déu a qui no fem cas quan ens pregunta: "¿què has fet del teu germà"?

b) El nostre aburgesament de cristians tancats en les nostres coses i en la nostra comunitat, aliens als fets que ultrapassin el llindar del nostre individualisme,

c) La manca d'una fe compromesa amb la justícia, la veritat, l'amor a les persones; tant en la nostra vida personal com en la vida de les comunitats: - fem coses i actes, però isolats i sense continuïtat en el compromís.

IV. Constatem el pes d'indiferència i esmortiment que hi ha en el nostre cristianisme quan és necessari arribar a prendre decisions extraordinàries, com aquesta vaga, que no caldrien si hi hagués comunitats vivents que ordinàriament i constantment produïssin, amb el seu testimoni, la denúncia profètica que han fet - els nostres germans.

V. Ens sentim agraïts a ells:

a) Perquè el seu gest ha fet possible que ara ens trobéssim reunits aquest grup de cristians compartint en comú la revisió de la nostra fe,

b) Perquè ens han fet adonar que és per aquest camí (unes comunitats compromeses que es troben per il·luminar els fets de la seva pròpia vida amb la Paraula) com es crea una consciència profunda i valenta del compromís.

c) Perquè el seu gest ha desvetllat, en molts indrets, grups com nosaltres, que han fet la seva reflexió, i persones disposades a prendre actituds semblants a les d'ells.

VI. Després d'haver posat en comú totes aquestes reflexions vàrem pregar. Escollírem el mateix fragment de la Paraula de Déu (1 Cor 3,1-9) que va ser proclamat en la trobada religiosa del pati del Bisbat.

No volem partidismes, sinó edificar la nostra fe i edificar l'Església solament en Crist i no en altres poders.

Amb el silenci, fet pregària, i el cant "Deu-me la fe dels profetes" acabàrem la nostra trobada.

Aquesta trobada ha estat una de les moltes respostes al gest dels sis germans preveres: resposta insuficient, però vàlida en tant que significa una presa de consciència en aquest treball de recerca d'una pastoral de base i un intent d'arribar a un compromís cert.

Barcelona, 10 de juny del 1969.

REFLEXIONS D'UNA COMUNITAT DE L'EIXAMPLA

La nostra parròquia, de l'eixample barceloní, acull en la seva celebració dels diumenges una presència heterogènia i bastant multitudinària. Això fa que els laics una mica inquiets detectem en les homilies dels nostres sacerdots un intent d'actualitzar (per dir-ho així) la fe dels assistents i una excessiva por de no inquietar el públic i no donar peu que es repeteixin pressions exteriors, denúncies i queixes d'una part conservadora.

Dins aquesta parròquia, els anomenats "Encontres" pretenen i han estat un intent de viure més profundament la fe i descobrir en els "signes del temps" la crida al servei dels homes. L'assistència aproximada és d'una cinquantena de persones.

El dia 19 de juny vam reflexionar sobre com havíem viscut en la nostra comunitat els esdeveniments; de les seves esperances i tensions.

UNS FETS

1. El dia 30 de maig de 1969, 5 sacerdots bascos iniciaven una vaga de la fam a les oficines del bisbat de Bilbao per denunciar públicament la situació del seu país. Al cap de 3 dies eren detinguts.

Es un fet més: ens inquieta, però encara no el fem prou nostre.

2. El dia 6 de juny, 6 sacerdots de Barcelona començaven, al Seminari, una vaga de la fam, solidaritzant-se amb els del Nord.

Per primera vegada aquest esdeveniment ens provoca a fer-nos solidaris d'aquests dos fets. Veiem la

necessitat d'informar la gent que assisteix a les misses dels diumenges i intentar suplir la informació oficial, deficient i deformatada i portar-la a fer-se solidària, per la pregària, d'unes realitats crues.

D'aquí van sortir les primeres dificultats: un cert enfrontament del grup de laics dels Encontres amb l'equip de capellans.

Raons: una concepció comunitària totalment parcial, en la qual sols els capellans prenen les decisions (visió encara pre-conciliar); una vegada més és negat a la gent el dret d'informació.

3. Dilluns dia 9: Un grup bastant nombrós (30-40) de la nostra comunitat és present al pati del Bisbat. Al vespre ens trobem també en assemblea junt amb altres comunitats.

D'aquí en sortim amb la decisió de trobar-nos l'endemà, dimarts, al vespre per tal d'aportar com a comunitat, accions concretes a la trobada de dimecres. A desgrat de les tensions de diumenge passat, vam inuitar els capellans. Les nostres possibles accions quedaven condicionades a l'Assemblea de dimecres.

4. Dimecres va ser, per a nosaltres, un dia "fatal". En comptes de trobar-nos en una Assemblea oberta al diàleg i amb uns camins d'actuació, ens vam trobar frenats per una celebració religiosa i "angèlica" on ja tot estava decidit. Era un acabament bonic... cosa que va fer perdre el valor de la primera trobada, molt viva, de petites comunitats.

5. Dijous dia 12. Ens reunírem novament, el nostre grup d'Encontres, per analitzar els fets del dia anterior i veure quina hauria de ser la nostra actitud.

Ens vàrem trobar amb les mateixes dificultats dels dies passats amb el grup de sacerdots i, desconcertats per l'Assemblea del dia anterior, ja ens vam començar a dividir entre nosaltres sobre les possibles accions a realitzar. Els capellans van dir-nos que dissabte ens donarien una resposta segura sobre les accions del diu menge.

6. I va arribar el dissabte: Vam mesurar les possibilitats d'informar i sensibilitzar la gent (encara que una mica tard) que vénen a missa el diumenge. La intenció del nostre petit grup era de quedar-nos tot el dia a l'església per pregar i informar a la gran comunitat.

L'oposició va ser total; la nostra actuació va quedar reduïda a una pregària seguint l'esperit del full "El final del nostre gest".

Hí va haver, encara, una altra trobada amb el grup dels capellans; fins se'ns va negar de llegir la pre-gària que havíem preparat, al·legant que no teríem cap dret a perturbar la pau de la gent que va a l'església (a tranquil·litzar-se, creiem nosaltres) amb la nostra interpretació de l'Evangelí.

Cal dir també que algunes de les misses dominicals són freqüentades per moltes persones que estan en la nostra línia; les quals tenen tot el dret a ésser informades del que realment passava.

UNES REFLEXIONS

Hem pres consciència de la significació profunda del que és l'Església: de la comunió amb la part més viva -els pobres; d'una llibertat interior per no criticar infantilment la Jerarquia, però sense combregar tampoc amb el seu silenci i els seus lligams amb els opressors (Rèim, diners...).

Aquesta desboberta en profunditat del sentit - d'Església ens és una seriosa invitació a la reforma personal interior; no com a simple gest intimista, si nó a fer obres de veritat i d'amor.

Com a persones presents a la vida col·lectiva - estem cansats del maridatge Església - Estat.

Cada dia se'ns fa més difícil la presència en - les comunitats o aglomeracions cristianes dels diu menges.

Observem que les petites comunitats que creixen tenen també el risc de clericalisme.

La denúncia de situacions reals d'injustícia per l'Església ha de sortir d'una fidelitat sempre actualitzada a l'Evangeli i no d'un fàcil oportunisme.

El que ens impulsa a l'acció i a continuar-la no han de ser l'èxit, l'eficàcia, l'oportunisme, la dura da. La nostra autenticitat (que té una qualitat que no es mesura pel molt o pel poc, sinó pel profund amor als altres) farà que siguem oberts al compromís real i continuat.

Les accions dels moments-punta poden tranquil·li^{ti} zar-nos la consciència; en canvi, cada dia som interpel·lats i se'ns demana unes accions.

Aquests gestos dintre l'Església són necessaris i els comprenem; però la nostra contestació ha de ser al cor del món.

Vam decidir fer una trobada un grup de laics i el grup de sacerdots de la nostra parròquia.

En definitiva, totes les tensions i les refle - xions d'aquests dies han servit per enfortir més la nostra comunitat d'Encontres i per lligar-nos amb al - tres comunitats.

D'UNA CIUTAT INDUSTRIAL

COMUNICACIO A LES COMUNITATS CRISTIANES DE N.

Amb aquest full us comuniquem l'actitud que hem -
pres uns membres de diferents comunitats cristianes de
N. davant uns fets que ja coneixeu. Pensem que allò -
que fa una comunitat ha de trobar ressò en les altres.

Tal com diu la comunicació del Sr. Arquebisbe, -
nosaltres creiem que la situació és greu; per això ens
hem trobat per reflexionar i fer una pregària sincera,
acompanyada de dejuni.

No ens sentim posseïdors de la veritat; només vo-
lem contribuir humilment a aclarir-la.

PUNTS DE REFLEXIO PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE N. SOBRE LA VAGA DE LA FAM DE SIS SACERDOTS

Lectura del full "Sentit d'un gest"

Podem preguntar-nos:

com hem reaccionat davant aquest fet? per què?
com el valorem des del punt de vista evangèlic?

Per aprofundir aquest judici de valor i contras-
tar-lo amb la Paraula de Déu i la de l'Església, lle-
gim:

- Mt 3,1-9: testimoni de vida i predicació de Joan Bta.
- Mc 6,17-29: denúncia profètica de Joan contra Hero -
des. Conseqüències
- Lc 4,16-21: Missió del Messias
- 2 Cor 4,1-12: sofriments per fidelitat a l'Evangelí
- Constit. Església-món nº 1: solidaritat del cristià
amb el món
- Constitució Església-món nº 27: respecte a la perso-
na humana

- Constitució dogmàtica sobre l'Església, nº 37: relació laics - Jerarquia.

Com ens sentim interpel·lats per les motivacions que han provocat el gest d'aquests sacerdots?

SENTIT DEL NOSTRE GEST

(Es reprenen els tres primers punts del document nº 4, pl. 26, i s'acaba amb un 4art punt refet)

4. Avui, dissabte 14 de juny, nosaltres, membres de l'Església de N. ens hem reunit en un dia de dejuni i reflexió

- per expressar la nostra comunió amb els motius i els mòbils que han portat els 6 sacerdots a realitzar aquest signe;
- per fer sentir la veu a aquesta petita comunitat que se sent església, com a veu que clama en el desert i se sent dels pobres perquè és dels pobres, i es troba profundament escandalitzada per una Jerarquia còmplice dels poders que oprimeixen;
- per denunciar els sofriments del nostre poble, víctima de forta repressió, privat de la mínima llibertat per organitzar-se, defensar-se i treballar per la seva lliberació

o o o

DEL CINTURÓ DE BARCELONA

1. El dissabte 7 de juny ens vam reunir una vintena de cristians de N. en sessió extraordinària amb motiu de la "vaga de la fam" que sis capellans de la diòcesi van iniciar la vegília, dia 6, al Seminari.

La trobada volia ajudar a prendre consciència davant la interpel·lació d'aquest fet i veure a quines postures personals i comunitàries ens comprometia.

2. Vam començar reflexionant sobre el sentit d'aquest gest a partir de la nota redactada pels sis capellans; cada u va expressar les seves vivències tant davant les motivacions com davant el gest concret: la vaga de la fam. Resumim els fruits de la reflexió.

Aquest signe té un to profètic que és una crida a la nostra conversió en uns moments en què experimentem una sensació d'impotència que les coses es puguin arreglar. Ens duu a pensar en una mena d'eficàcia més interior que exterior, ens dóna un sentit d'esperança i de llibertat.

L'agudesa d'aquest gest, la vaga de la fam, desvetlla en nosaltres la urgència de les seves motivacions i el desig de comprometre'ns més i més. Però no podem perdre de vista que la nostra vida és i ha de ser un seguit de gestos compromesos, no extraordinaris, davant la realitat ordinària: només aleshores hi caben gestos més qualificats, segons el carisme de cadascú.

La nostra condició de comunitat cristiana naixent ens fa adonar de la pobresa de signes comunitaris que siguin entenedors per la nostra gent, donades les circumstàncies político-eclesiàstiques en què vivim immersos; però es fa palès el desig de trobar els diversos nivells de compromís a partir de la nostra realitat concreta. Aquesta representació de la comunitat cristiana

tiana, tot i manifestar un mateix desig de conversió, està formada per persones amb diversos itineraris de fe; per això les expressions del compromís són plurals. Per això, mentre uns pateixen perquè veuen dividida l'Església (Jerarquia-poble) d'altres pateixen sobretot per l'esperit anti-històric i poc evangèlic d'una jerarquia infeudada i senten vivament que l'Església es troba allí on fructifica la Paraula: només així pot ser signe del Regne.

3. Vam concloure que l'endemà, diumenge, donaríem informació a tota la comunitat i que a través de la predicació intentaríem que l'assemblea es sentís - qüestionada a la llum de la Paraula i del gest dels sis capellans.

Ens sentirem solidaris d'altres accions que es realitzin a nivells més amplis.

o o o

D'UNA ALTRA CIUTAT INDUSTRIAL

A LES COMUNITATS CRISTIANES DE N.

Un grup procedent de diverses comunitats cristianes de N. ens hem aplegat a l'església X. des de les 8.15 del vespre del dia 10 de juny fins a les 6 del matí del dia 11 en un acte d'estudi i oració en solidaritat amb el grup dels sis sacerdots tancats al Seminari en vaga de fam.

A nosaltres ens mou a parlar, com ells, el silenci de la Jerarquia i de la major part de l'Església, compromesa amb l'opressió.

Per això denunciem la greu situació del poble basc, on són innombrables les arbitrarietats i les tortures.

Aquesta situació també es dona entre nosaltres, - de forma no tan manifesta; concretament, a la nostra - ciutat:

- el domini d'unes poques famílies sobre la situació religiosa, econòmica, política, cultural i recreativa,
- la inutilitat de les estructures sindicals existents (que comprovem cada dia),
- les irregularitats i deficiències del servei mèdic de la seguretat social,
- els sistemes de treball a les empreses (primes, etc.), que exploten les persones i impedeixen la seva formació.

Finalment lamentem amb greu dolor que la majoria d'aquestes denúncies no siguin compreses per la majoria de persones que s'anomenen catòliques.

LA NOSTRA ACTITUD DAVANT D'UNS FETS

1. Sis sacerdots de Barcelona han estat sis dies tancats al Seminari fent una vaga de la fam en solidaritat a la de cinc sacerdots del País Basc.

La premsa no ha informat dels seus mòbils, però sí de la condemna de la seva actitud. Fins i tot s'han donat dades deformades.

El motiu dels sacerdots ha estat la situació del País Basc, la de casa nostra i l'actitud de l'Església davant tot això, que fa inútils els camins normals de manifestació de les postures cristianes davant la realitat.

2. Com aquests sacerdots, nosaltres també creiem necessari que es denunciïn totes les injustícies i les arbitrietats que existeixen al País Basc i que es denunciï la situació menys manifesta i menys conscient, però real, que existeix a casa nostra.

Demanem en conseqüència una informació sobre la situació greu en què es troben els treballadors, els intel·lectuals i els sacerdots (els 5 que feien la vaga de la fam han estat condemnats a 10 i 12 anys de presó) i el Poble Basc en general. Demanem també que es doni la informació corresponent de casa nostra.

3. A més, constatem la nostra pobresa i la de les comunitats cristianes més inquietes de Barcelona; si bé comprovem i ens adherim als signes que s'han fet en diverses comunitats (com a la nostra ciutat les 100 persones que es reuniren la nit del 10 a l'11 en acte de pregària i solidaritat), veiem el perill que ens moguim més els sis dies de fam dels germans sacerdots (el gest extraordinari) que no pas la realitat que els ha portat a prendre aquesta postura (els motius).

Creiem que és una exigència del cristianisme fer nostra la lluita contra unes estructures injustes. Però reconeixem que no acabem de valorar la injustícia de les estructures presents i que se'ns fa molt difícil agafar algun compromís.

Per tant ens acusem de no fer prou, d'ésser pecadors davant la injustícia pel nostre silenci; i reconeixem que això compromet el testimoni que volem donar de la nostra fe.

4. En conseqüència, ens comprometem:

- a anar denunciant la injustícia, en qualsevol lloc - que es trobi,
- a anar treballant perquè l'aliança formal de l'Església amb els poderosos es trenqui d'una vegada,
- a anar treballant per a un major compromís nostre i a anar denunciant la falta de serietat de la nostra comunitat de fe, que vol estar al costat dels qui pateixen i dels qui treballen per un món millor.

Un grup de cristians de N.

CARTA D'UN GRUP DE DIVERSES COMUNITATS CRISTIANES D'UNA CIUTAT INDUSTRIAL AL SR. ARQUEBISBE

A nuestro hermano Marcelo, Arzobispo de Barcelona.

Nosotros, miembros de las comunidades cristianas de N. estos días hemos vivido unas contradicciones entre el gesto de los seis sacerdotes que permanecieron encerrados en el Seminario durante seis días de ayuno religioso y reflexión y las notas de V. entregadas a la prensa.

Hoy, sábado día 14, hemos empezado un día entero - de ayuno y reflexión para revisar nuestra actitud personal ante estos hechos.

Nuestra sensibilidad hacia los hombres que sufren nos inclinaba fácilmente ante el hecho de los sacerdotes. Quisimos ser al máximo objetivos e iniciamos un - trabajo que nos ayudó a descubrir si realmente la simpatía respondía a la realidad.

Le resumimos nuestro trabajo.

Todo hombre anhela libertad, respeto a la conciencia, amor y verdad. En España se sufre porque no se dan las condiciones necesarias para realizarlos.

LIBERTAD:

no hay libertad de asociación
 ni política - ley de asociaciones
 ni sindical - sindicato vertical
 ni religiosa - estatuto para religiones no católicas
 ni cultural - subvenciones exclusivas para los organismos del Movimiento

desfiguran la libertad

la sociedad de consumo - propaganda invitando a poseer más que el otro
 represión - interrogatorios, torturas, registros a capricho en los domicilios particulares, detenciones sin causa
 ley de terrorismo y bandidaje - a la medida de la autoridad actual
 sistema de explotación en el trabajo -
 salarios bajos,
 necesidad de horas extraordinarias para poder comer,
 sistemas de control y de primas inhumanos, contratos eventuales,
 imposibilidad de participación en la empresa,
 explotación de los aprendices,
 despidos.

RESPETO A LA CONCIENCIA:

El Estado totalitario no deja formar el espíritu crítico de la persona. Los medios de comunicación

desvirtúan las posibilidades. No se deja una educación lo suficientemente libre.

AMOR:

Lo que rige la sociedad es el individualismo: gran campaña de egoísmo personal: coche, televisión, electrodomésticos, bebidas...

Falsificación de la caridad cristiana. Se juega con la palabra: campaña de Caritas, campaña de Piense en los demás ...

VERDAD:

Ley de Prensa e imprenta-
persecuciones sistemáticas de las editoriales más comprometidas,
información deformada y unilateral (ejemplo: el último discurso de Romero Gorris)
falta de órganos normales de diálogo.

OTROS PROBLEMAS:

vivienda,
latifundismo,
emigración e inmigración,
seguridad social,
previsión social.

Posturas de la Iglesia ante esta situación.

UNA IGLESIA ECONOMICAMENTE RICA:

la Iglesia es accionista (se dice que de la casa FIAT)
obras importantes en tiempos de crisis del país,
etc.

UNA IGLESIA AL LADO DEL PODER:

(si el poder es opresor la Iglesia es opresora)

obispos en las Cortes,
concordato,
juramento de los obispos al Jefe del Estado,
paga del Estado a los sacerdotes,
nombramiento de los obispos residenciales,
privilegios para las dignidades de la Iglesia

UNA IGLESIA PODEROSA EN SI MISMA:

derecho de arbitrio en Estados (p.e. Principado
de Andorra)
tesoros (Vaticano)
opresión de las bases populares de la Iglesia:
imposibilidad de que opinen los laicos,
imposibilidad de decisión (p.e. en la crisis
de la Acción Católica).

GRUPOS DE LA IGLESIA INTENTAN SER EVANGELICOS:

renuncia a la paga del Estado por algunos sa -
cerdotes,
unión de los sacerdotes con el mundo del trabajo
comunidades cristianas de base
JOC, HOAC, ACO, VOJ ...
presencia de militantes cristianos en los grupos
de lucha

Después de la lectura de sus dos últimas notas
publicadas por la prensa, nos vemos en la obligación
de plantearle estas preguntas:

- ¿por qué reduce V.E. el gesto de los sacerdo -
tes a un simple problema de obediencia dentro
de la Iglesia, cuando, en realidad, intenta -

CARTA D'UN SACERDOT AL SR. ARQUEBISBE

Excm. i Revm. Dr. Marcelo González.

Déu el guard.

Permeti'm que li adreci alguns resultats del meu -
"examen de consciència" sobre el contingut dels seus -
dos comunicats de premsa als sacerdots i a tots els -
cristians de la comunitat diocesana. Ho faré per parts.

1. A la NOTA SOBRE ELS SACERDOTS RECLOSOS AL SEMI-
NARI no he arribat a comprendre com hom pot desautorit-
zar uns sacerdots a fer de la pròpia vida un holocaust
a favor de la solidaritat amb els perseguits i els po-
bres. Mentre un dictamen perital mèdic no ho desaprovi,
tot home -i, amb més raó, un sacerdot- pot fer un deju-
ni públic com a penitència pels pecats personals i col-
lectius que ens afligeixen i com expressió d'una impo-
tència radical per millorar res a través dels mitjans
ordinaris.

Ja ens costa d'acceptar que aquest acte públic, sig-
ne de solidaritat, no sigui possible en una societat -
civil; però entenem menys que una autoritat religiosa
desaprovi uns sacerdots en un comportament de no violèn-
cia activa per denunciar injustícies col·lectives i -
fer així de catalitzadors en vistes a una conversió i
de revulsiu de consciència entre els germans i els ciu-
tadans. Si les societats modernes concedeixen el Premi
Nobel de la Pau a homes que s'han distingit principa-
líssimament a través d'aquest comportament de la no -
violència per lluitar contra el Mal —l'element primor-
dial de tota ètica- (recordem a un Luthuli o a un Lu-
ther King, a més del mundialment famós Mahadma Gandhi),
com no ha de desorientar que una autoritat eclesiàstica

EL PAPA PARLA D'ESPANYA ADREÇANT-SE ALS CARDENALS...

(ve de la plana 7)

"Nos deseamos para aquel noble país progreso ordenado y pacífico y esperamos a tal fin que no falte el sabio valor en la promoción de la justicia social, cuyos principios han sido delimitados a menudo y claramente por la Iglesia.

"A los obispos, por le tanto, que sabemos empeñados laudablemente en la fiel enseñanza del Evangelio, les dirigimos también el ruego de desarrollar una infatigable obra de paz y de distensión, para llevar hacia adelante, con previsora intuición, la afirmación del Reino de Dios en todas sus dimensiones. La presencia activa de los pastores en medio del rebaño —y esperamos que pueda suceder con prontitud, incluso en las diócesis vacantes—, y su obra siempre inconfundible de hombres de Iglesia valdrá para evitar la repetición de episodios desagradables y conducirá, estamos seguros, al camino recto, especialmente las buenas aspiraciones del clero y, sobre todo, de aquel más joven.

"A todos los sacerdotes enviamos una paternal palabra de aliento y bendición y de augurio, haciendo votos porque estos tengan siempre ante si mismos la visión de sus deberes primordiales, obrando en estrecha unión con sus obispos".

(El Correo Catalán, 24 junio 1969).

Ultimament hem vist una petita llum en aquest - silenci prolongat durant 30 anys i espèss i gris com el - calat de la mar fonda. Hom ha dit tímidament que "el sindicat ha d'ésser lliure i representatiu" ¿Continuarà el testimoni viu i l'escalada de denúncia si la reestructuració del "nou sindicat" no s'emmotlla a aquests principis de la doctrina social de l'Església? ¿o s'acceptarà com un fet consumat?

Però si ja ens ha estranyat que la nostra Jerarquia no s'hagi pronunciat lliurement, desbordant els esquemes o empresonaments legals quan aquests no servien sinó que violaven drets elementals com el de lliure associació, i que amb el pretext de no fer política de partit s'hagi mantingut lligada i compromesa amb el poder constituït, encara podem comprendre menys que desautoritzi uns sacerdots que fan un dejuni prolongat com a acte de solidaritat, sobre la qual cosa la llei escrita no diu res absolutament. Per a un cristià és menys confusionari que un poder polític, que s'autodefineix catòlic, empresoni uns sacerdots i els condemni en judici sumari a 10 i a 12 anys de presó, que no pas que l'autoritat religiosa els desaprovi privadament i públicament, estalviant així a l'autoritat política o militar aquest compromís impopular.

Però si l'Església condemna la via de la violència, si desestima la via illegal o no la potencia quan demana un objectiu clarament exigit per la Doctrina social de l'Església, com és la pràctica o el dret de lliure associació; si la mateixa acció no-violent, prestigiada avui mundialment per Mone. Helder Cámara és desautoritzada per l'autoritat jeràrquica, podem preguntar, ¿quin és el camí que se'ns indica com a viable?. Podem preguntar: ¿quin és el mitjà de purificació col·lectiva i personal que constitueixi una lluita real contra el mal? Tallant,

ca desaprovi aquesta actitud i la puresa d'aquest comportament en uns sacerdots, notòriament reconeguts com a responsables?

Entendríem fins a cert punt que hom desautoritzés en nom de Déu camins de violència, malgrat que tenim encara a sobre, com a llosa ofegadora, l'esperit de croada, signat per gairebé tot l'episcopat peninsular l'any 1936. Joan XXIII suggerí de desvirtuar aquest esperit amb aquella cèlebre referència a la "lamentable guerra civil"; però no ha estat secundat per cap Jerarquia del nostre país, si no s'ho val la mort a l'exili del cardenal Vidal i Barraquer. Crist mai no va fer ús de la violència; és més, la va desaprovar.

Però no podem admetre que hom hagi d'empresonar la religió dins els esquemes legals sense fer-hi traïció - de fons. La fe cristiana, en virtut de la seva transcendència, no es contreu a l'interior, sinó que desborda - per definició totes les fronteres legals. Crist sovint no féu cas de les lleis establertes en la seva societat quan obturaven el seu testimoni: curava en direcció, ca minava més del permès, menjava amb els publicans (una llei ho prohibia), etc.

La nostra generació no ha vist mai una defensa clara dels drets humans més elementals -per exemple, el de lliure associació- quan a la plaça pública hi ha garrotades "legals" i privació de llibertat contra unes persones que demanen d'exercir aquest dret elemental. Hi ha munts de gent a la presó sols pel delictiu de demanar per camins no legals l'ús o la pràctica d'aquest dret - de lliure associació. La bona avinença pública i legal entre l'Església i l'Estat no sols fa a l'Església, com plice d'aquests atemptats contra la dignitat de les persones, sinó que la constitueix en part activa d'aquests delictes. Ella és peça -i peça important!- del Règim, això tothom ho sap.

ban responder también a una situación humana?

- ¿por qué no dio V.E. a conocer a la opinión pública los motivos que indujeron a los sacerdotes a realizar este gesto?
- ¿por qué la Iglesia ha callado ante la condena de los cinco sacerdotes de Bilbao?
- ¿por qué V.E. rogó formalmente silencio en las homilías de hoy, domingo?

En la nota decía V.E. que tanto V. como sus obispos auxiliares y vicarios episcopales recibían cualquier sugerencia o comisión. Por esto un grupo de cristianos de N. le presentamos nuestros deseos y esperamos una respuesta de V.E.

A las 8 de la tarde del día 15 de junio de 1969, reunidos en la iglesia X. de N.

.....

per manca de compromís, les tres vies d'acció compromeses, ¿no se senten abocades les masses a optar desesperadament per la violència desenfrenada? ¿Hom no empeny pràcticament cap a la violència com a únic camí expeditiu quan no són defensades a nivell jeràrquic - actituds legítimes però ilegals del poble o són desaprovaes a sacerdots actituds clarament no violentes?

Contribuir a crear aquesta situació de "camí sense sortida", ¿no provoca una consciència que tots els camins són bons si assoleixen el fi just que hom demana? ¿No ens trobem en un "impasse", com a Amèrica, que assassinen a Che Guevare perquè era violent en el camí cap a la justícia, que maten als Kennedy perquè havien agafat el camí de la legalitat per millorar les condicions dels més necessitats i assassinen a un Luther King que havia escollit el camí de la no violència per aconseguir la defensa dels drets dels oprimits i dels pobres negres? ¿No surt d'aquesta realitat la consciència que tots els mitjans són bons per aconseguir el fi just? I aquesta consciència falsa, ¿no la provoquen els que tallen la possibilitat d'encetar el camí de la no violència a les nostres comunitats cel·tibèriques?

La no-violència no pretén coaccionar, Sr. Arquebisbe, sinó simplement fer de catalitzador de les consciències immerses dins una situació d'"impasse" com la nostra. Diria que els sacerdots del Seminari no pretenien arrancar-li res a vostè. Pretenien simplement constituir-se en revulsiu de tota la comunitat. El que no esperaven és que hom els desautoritzés: això no havia entrat dins els seus càlculs. La seva condemna desbordà la confiança "mínima ja" que tenien en vostè. Potser pretenien, com a màxim, que fes pública la seva pròpia consciència a favor dels perseguits i dels oprimits de la península, persones i pobles.

Consciència que vostè mateix diu que té quan reconeix - que ha fet múltiples gestions "ante las autoridades y organismos civiles correspondientes. Però, en comptes - d'expressar públicament això que vostè ja sap i creu, - ha donat exactament l'opinió contrària, desautoritzant actes de solidaritat tan nets com són els de la no-violència! Ha fet un servei al Règim a qui diu no pretén - servir i ha desvirtuat i fet mal directe a l'Església a la qual ha jurat fidelitat per sempre!

No condemni, per favor, més fets consumats d'aquests que responen al clima ideològic de la no violència. Si precisament el poble que sofreix (i el qui no se n'adona perquè el tenen distret pels mitjans potents de comunicació social) del que està tip és dels fets consumats que hom ha imposat i que es mantenen gràcies a la violència física i a la violència legal. En tot cas, - aquests fets consumats són més delictius que no pas els primers. No és just de condemnar els menys i beneir i presidir o acceptar pel silenci els qui són més delictius.

El comportament de la no-violència pretén que tot-hom se senti forçat a optar segons la pròpia consciència. Vostè ho ha fet: vostè ha triat sense equívocs; no hi ha res a dir; com a mínim, penso que hom ha aclarit una mica més les coses. I això ho devem a aquests esforçats sacerdots responsables, que han tingut la virtut santa de sacrificar-se ells en comptes de sacrificar - els altres per obrir camins de pau.

2. La meua reflexió sobre el SEGON COMUNICAT DE PREM SA.

Ens diu: "La situación que estamos viviendo en nuestra diócesis es grave. Me encuentro en situación de poder afirmarlo con más conocimiento de causa que cualquier otra persona particular. Tengo el deber de advertirlo.

conscient de mi responsabilitat i de mis obligacions i lo hago con sincero amor a todos, con respeto al dolor que nos aflige a unos y a otros".

Ens diu a continuació que "nadie posee la síntesis absoluta de lo que hay que saber, decir o pensar. Nadie está libre de pecado".

Després ens fa una invitació formal i un prec apremiant: "no leáis notas y documentos en los templos, ni hagáis comentarios que puedan turbar más los espíritus".

Afegeix després: "Estaré siempre dispuesto a examinar los problemas y cumplir con mis deberes pastorales en unión con mis hermanos en el episcopado y auxiliado con la reflexión de todos los sacerdotes de la diócesis".

I acaba insistint en la gravetat de la situació de la nostra diòcesi i ens demana "silencio, examen de conciencia y humilde plegaria".

Si creu, Sr. Arquebisbe, que tots estem implícats en el pecat (Vostè també); si creu que ningú no té la "síntesis absoluta" (Vostè tampoc); si Vostè sap coses amb coneixement de causa que no sabem els altres mortals; si està disposat a acceptar les reflexions de tots els sacerdots de la diòcesi, ¿perquè no ens reuneix a tots en una gran Assemblea on tothom s'expressi obertament?

Vostè ens informa de com estan les coses a les altes esferes i, després d'una reflexió col·lectiva, prenem tots junts una resolució que finalment vostè hauria de ratificar, perquè li toca per ofici i per càrrec.

¿Com vol que mantinguem el silenci, si estem

freturosos de saber què ha passat i què és el que realment es cou dins la pròpia casa? ¿Com vol que fem examen de consciència si no tenim, segons vostè diu, les dades més importants i vostè que les té no ens les comunica? ¿Per què no fè confiança d'una vegada als seus sacerdots -tots, tots, sense excepció- i s'obre a ells en un diàleg franc, dur i brutalment sincer? ¿Per què mantenir aquestes distàncies que, en el millor dels casos, solament creen malentesos? Ja va desaprofitar una ocasió, quan una part qualificada de sacerdots del Bisbat varen organitzar un Fòrum per a tothom a fi de fer una reflexió en comú sobre la situació concreta i general de la diòcesi. ¿Per què no invita ara a una gran Assemblea i hi incorpora tothom, amb la intenció ben expressa que allò que s'elabori entre tots serà una norma a prendre col·lectivament?

En aquesta ocasió, ni vostè decidiria parcialment, condicionat com està per les altes esferes polítiques, ni la part d'Església més compromesa en els corrents de futur decidiria unilateralment, obligada per les circumstàncies més immediates que l'envolten. Vostè no anul·laria la personalitat cristiana dels fidels i els sacerdots, reduint-los al silenci i a la pregària, i ells no fragmentarien el cos eclesial ni radicalitzarien els seus compromisos. Així, hom podria prendre una decisió coherent i unitària davant la realitat envoltant. Vostè fóra aquí essencialment necessari, perquè ratificaria, en última instància, allò que tots junts hauríem elaborat i decidit. Amb una decisió com aquesta o amb una decisió similar la seva autoritat quedaria restaurada i s'enfortiria considerablement. Tot depèn que vostè faci opció, com a home d'Església, més a favor del poble fidel compromès en les línies del futur de l'Església o s'estimi més mantenir la solidaritat primordial amb el poder constituït. Però hi ha la impressió

que algunes decisions més com aquestes dues últimes, preses en petit comitè entre persones de mentalitat similar o disminuïdes pel seu autoritarisme personal (convençut o inconscient, no ho sé) esgotarien les poques possibilitats que li resten de redreçament d'aquesta diòcesi, com a home de govern.

Vull que sàpiga que sempre l'he considerat un home honest: La seva honestedat és la que el mena a potenciar els conflictes, en lloc de resoldre'ls: el seu enfrontament és fruit de la seva honestedat cantelluda, no pas de la malícia. I, perquè ho crec profundament, em molesto a escriure-li i a suggerir-li que jugant fort i brutalment sincers hi ha -i s'acaba- una possibilitat de redreçament de tot el Bisbat. Mantenint en secret allò més greu que vostè diu que sap i no deixant que els seus subalterns (fins a nivell de sacerdots, com a mínim) en participin, no fa altra cosa que crear, mantenir i augmentar la desconfiança. I a aquestes altures és ja una contradicció demanar confiança quan vostè l'ha retirada dels seus sacerdots, que no ha comprès.

Els homes d'avui i els cristians no volem anar a les fosques en els nostres compromisos. Si no assumim aquesta confiança i no democratitza la seva autoritat, persistirà i augmentarà el desgovern. Si ningú no té la "síntesis absoluta", si tots estem en pecat, ¿per què no assumir junts l'esforç de trobar el camí a seguir i els mitjans per avençar-hi? Aquesta conclusió ¿no neix ja de les seves mateixes paraules? ¿Com vol que fem examen de consciència i ens mantinguem en silenci, si no sabem què passa d'això que vostè qualifica de greu? ¿On és la gravetat entre els poders polítics o militars i l'Església? ¿Es greu la situació intereclesial? Ja veu com no sabem i on situar la gravetat del cas. Però tant si és en un camp

com en l'altre, com si és en tota dos, ¿no és junta - que l'hem d'enfrontar? ¿Sap que a Catalunya hi ha una unió de cristians, sacerdots i laics, que fa anys i anys que estan posats en aquest esforç de promoció i clarificació, ja des d'abans d'arribar vostè? ¿Com vol que ara abandonem el que hem fet comunitàriament i personalment amb el nostre propi esforç per fer-li confiança i esperar que vostè sol (amb el nostre silenci, amb el nostre examen de consciència buit de dades o de contingut, amb la nostra pregària orba) ens resolgui ara la papereta? ¿Com és possible que ens demani un grau tan extrem de confiança quan vostè ens l'ha retirada?

Una última observació sobre aquestes accions autònomes que el comprometen i que són aparentment anàrquiques.

Quan una cosa no va segons els interessos del Règim, els seus responsables màxims prenen una decisió i manen als seus subalterns que l'executin; aleshores tot el seu cos oficial pren una mateixa actitud de "fet - consumat", encara que això suposi un trepitjament dels drets adquirits legalment o innats de la mateixa Església: l'agafada dels sacerdots de Bilbao que feien la vaga de la fam sense consentiment del Bisbe o a desgrat de la seva desautorització expressa, per exemple. Davant un atemptat així contra els interessos de l'Església, aquesta -com si no tingués un sector propi de fidels a qui demanar un compromís, com fa el Règim amb els seus subalterns- no sap què manar al cos eclesial i es limita a fer gestions privades (volem suposar-ho!) per resoldre el conflicte i dissimular el delictes. Mentrestant els poders polítics van abusant d'aquesta manca de govern positiu sobre el cos eclesial, que els bisbes no exerceixen si no és per imposar el silenci i la pregària. D'aquí que vagin sortint accions compromeses al marge dels òrgans de govern jeràrquic, **UB**

què aquest no governa i no condueix, sinó que només fa funcionar el fre. I frena sovint; i encara a favor del Règim que la maltracta.

Perquè, ¿podem imaginar una situació més en punta i més contradictòria en un país oficialment catòlic com la que es dona en una zona tant petita com la diòcesi de Bilbao, on hi ha actualment 22 sacerdots a la presó i 24 altres multats o processats judicialment pel Tribunal d'Ordre Públic? A la diòcesi de Barcelona són també uns 15 els sacerdots que han patit persecució del govern catòlic, a contracor de la Jerarquia. No hi ha al món sencer, enclosos els països del teló d'acer, una persecució tan de fons i tan oberta com la que pateix l'Església peninsular. A qualsevol país del món una quarta part de la gravetat del present conflicte hauria obligat a legalitzar aquesta situació de fet: hom hauria trencat el Concordat i hauria denegat el títol de catòlic a un Règim que es comporta d'aquesta manera. Però aquí hom continua el maridatge, fins i tot a nivell de "desfiles militars". ¿Creu vostè que no hi ha motius perquè surtin, incontrolades, accions de testimoni i de protesta, quan el govern jeràrquic de l'Església no condueix, sinó que frena i dissimula, encobreix, silencia o ignora aquesta situació que l'opinió pública coneix obertament?

Si governar vol dir obrir camins, dirigir i empenyer, més que no pas frenar el cos eclesial, ¿perquè no llançar una crida a la solidaritat per a buscar, tots junts, el què i el com del nostre compromís de fe? Tinc una mica la impressió que, si juga fort i net, encara no està tot perdut.

Amb respecte, a desgrat de tot, i, com pot veure, encara amb confiança.

CONTINGUT D'AQUEST RECULL

UNA PRAULA DE PRESENTACIO	P. 3
EL PENSAMIENTO DEL PAPA DIRIGIDO A ESPAÑA	5
EL PAPA PARLA D'ESPANYA ADREÇANT-SE ALS CA- DENALS SOBRE ELS PROBLEMES DE L'ESGLÉSIA I DEL MON A L'HORA ACTUAL	7
I. RELACIO DELS FETS	8
II. TEXTOS I DOCUMENTS	17
1. Sacerdotes vascos en huelga de hambre	17
2. El sentit d'un gest	20
3. Nota del Arzobispo sobre los sacer- dotes reclusos en el Seminario	24
4. El sentit del nostre gest	26
5. El final del nostre gest	28
6. Consejo de guerra contra cinco sa- cerdotes en Burgos	30
7. Violència física a un vicari episcopal	32
8. Entrevista del Arzobispo con tres muje- res familiares de presos políticos	34
9. Carta oberta a l'opinió pública	35
10. Comunicación a los sacerdotes	37
11. Textos del Cardenal Vidal i Barraquer	39

III. REFLEXIONS DIVERSES

p. 42

Homilia llegida en un grup de parrò- quies de ciutat	42
Homilia llegida el III diumenge de Pentecostés	44
Reflexions d'un grup de cristians de l'Eixampla	47
Reflexions d'una comunitat de l'Eixampla	51
D'una ciutat industrial	55
Del cinturó de Barcelona	57
D'una altra ciutat industrial	58
Carta d'un grup de diverses comunitats cristianes d'una ciutat industrial al Sr. Arquebisbe	61
Carta d'un sacerdot al Sr. Arquebisbe	67